

5th March 1959] [Sri M. A. Manickavelu]

The Corporation has assured that all necessary preventive and control measures are being taken to combat the spread of the disease. The situation is under close watch. There is no cause for any anxiety.

III.—GOVERNMENT BUSINESS.

GENERAL DISCUSSION ON THE BUDGET FOR THE YEAR 1959-60.

* **SRI V. V. RAMASWAMI :** கனம் மன்றத் தலைவர் அவர்களே, கனம் நிதி அமைச்சர் அவர்களுடைய நிதி நிலை அறிக்கை இன்று விவாதத்திற்கு எடுத்துக்கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. இந்தச் சபையில் முதல் முதலாக விவாதத்தைத் துவக்கி வைப்பதற்கு எதிர்க் கட்சியினருக்கு வாய்ப்புக் கொடுத்ததற்கு மிகவும் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன் என்று தெரிவித்துக் கொண்டு, அதோடு நிலைமல் விவாதத்தை ஆரம்பித்து வைப்பதற்கு எனக்கு அனுமதி கொடுத்ததற்காக என் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக்கொள்ளுகிறேன். கனம் அமைச்சர் அவர்கள் எவ்வளவு நேரத்தில் எல்லோருக்கும் புரியும் வண்ணம் நல்ல தமிழில் வாசித்ததைக் கேட்ட எனக்கு மிக்க மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. மேலும், எடுத்த எடுப்பிலே புதிய வரிகள் கிடையாது என்று தெரிவித்தது ஆறுதல் கொடுக்கக் கூடியதாக இருந்தது. அதோடு நிலைமல் ஒரு கோடியே 39 லட்சம் ரூபாய் உபரி கிடைக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறார். நம் மாநிலத்திற்குத் தேவையான நிதியை நாமே தேடிக்கொள்ளவேண்டும். அதற்குரிய ஆற்றல் நமக்கு உண்டு என்பதை நிரூபிக்கும் முறையில், டில்லி அரசினரிடமிருந்து மேலிட்டு மான்யம் கேட்காமல் வாவு செலவுத் திட்டத்தைப் புதிய வரிகள் போட்டுச் சரிக்கட்டி வந்தார்கள். “மத்திய சர்க்காரிடம் நாம் கடன் வாங்கியிருக்கும் தொகைகளின் பேரில் செலுத்தப்படவேண்டிய வட்டி விகிதத்தைப்பற்றிய நிதிக் கமிஷன் சிபாரிசுகளை மத்திய சர்க்கார் ஒத்துக்கொள்ளாமல் இருந்தார்கள். அந்தச் சிபாரிசுகள் சில மாறுதல் களுடன் மத்திய சர்க்காரால் ஒப்புக்கொள்ளப்பட்டுள்ளன. அதன்மீது ஆண்டு ஒன்றுக்கு ரூ. 50 லட்சம் நமக்கு மீதமாகும்” என்று அமைச்சர் எடுத்துக் காட்டுகிறார். சென்ற ஆண்டில் வாவு செலவுத் திட்டத்தில் துண்டு விழுவதைச் சரிக்கட்ட டீசல் வரியை உயர்த்திப் போட்டுச் சரிக்கட்டியதோடு உபரியாக ரூ. 15 லட்சம் எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அப்பொழுது பேசும்பொழுது யானும் குறிப்பிட்டேன். மத்திய அரசுக்குக் கொடுக்கவேண்டிய கடன் தொகைகளுக்குச் செலுத்தவேண்டிய வட்டி விகிதத்தைக் குறைத்தால், ரூ. 60 லட்சம் கிடைக்கும் என்று எதிர்பார்க்கும் அமைச்சர் விவசாயிகளைப் பாதிக்கும் டீசல் ஆயில் வரியை உயர்த்தாமல் துண்டு விழும்படி செய்தால், மத்திய அரசாங்கத்திடம் மேலிட்டு சலுகைக்கு வாதாடி அபாய முடியாதா என்று கேட்டேன். இப்பொழுது என்ன பார்க்கிறோம்? புதிய வரி போட்டு ரூ. 15 லட்சம் மட்டும் உபரித் தொகை எதிர்பார்த்ததற்குப் பதிலாக ரூ. 265 லட்சம் உபரியோடு கணக்கு முடியுகின்றது தெரிகிறது. இந்த உபரி அரசாங்கச் செலவினங்களில் செய்த சிகனைத்தாலுமல்ல, மத்திய அரசாங்கம் கொடுத்துத்தவியதுமல்ல, வருவாய்த் துறையில் அதிக வருமானம் வந்ததால் அல்ல, ஆனால் விலைவாசிகளின் உயர்வால் விற்பனை வரி மூலமாகக் கிடைத்தது. வரும் ஆண்டில் ஒரு கோடியே 39 லட்சம் ரூபாய் உபரி எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. காரணம்? விற்பனை வரி இனத்தில் கூடுதலாகக் கிடத்ததை வைத்துக் கணக்குக் கொடுத்திருக்கிறார்கள். ரூ. 14 கோடி வரும் என்று அமைச்சர் திரு. வெங்கடராமன் அவர்கள் குதூகலத்துடன் கூறிக்கொண்டிருந்தார்கள். அவ்வளவு எதிர்பார்க்கும்போது உணவுப்பொருள்களை வரிவிதிப்பதற்குத் தவிர விலக்கக் கூடாதா, ஏற்கெனவே அளிக்கப்பட்டிருந்த 7 அழகல் பண்டங்களுக்காவது விலக்கு அளிக்கக் கூடாதா என்று எவ்வளவோ மன்றாடிக் கேட்டேன். அப்போது கனம் அமைச்சர் “மொத்த வருவாய் குறைந்துவிடக்கூடாது. சோத்தனை செய்து பார்க்க விரும்பவில்லை. I am not prepared to experiment” என்று சொல்லிவிட்டார். வரும் ஆண்டில் கோடி

3-20
p.m.

[Sri V. V. Ramaswami]

[5th March 1959]

ரூபாய் வரும் என்று எதிர்பார்க்கிறீர்களே, இந்நிலையிலாவது கொஞ்சம் சிந்திக்க வேண்டாமா என்று கேட்கிறேன். ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த உறுப்பினர் திரு. புருஷோத்தம் தலைமையில் அழகக்கூடிய வியாபாரிகளே கூடி . . .

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அழகக்கூடிய வியாபாரிகளா ? (சிரிப்பு).

*** SRI V. V. RAMASWAMI :** இல்லை, அழகக்கூடிய பண்டங்களின் வியாபாரிகள்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : அழகக்கூடிய வியாபாரிகள் என்ற மாதிரி இருந்தது. (சிரிப்பு).

*** SRI V. V. RAMASWAMI :** அழகின்ற வியாபாரிகள் என்ற அர்த்தம் எடுத்துக்கொண்டாலும் சரி. கஷ்டப்படும் வியாபாரிகள்தான் மகாநாடு கூட்டினார்கள். அழகக்கூடிய பண்டங்களை விற்கும் வியாபாரிகள் திரு. புருஷோத்தம் தலைமையில் மகாநாடு நடத்திய பிறகு கடை அடைப்புச் செய்திருக்கிறார்கள். அந்தப் பண்டங்களுக்கு விதி விலக்கு அளிக்க வேண்டுமென்று நாங்கள் கேட்டால், அதற்கிணங்க விதி விலக்கு அளித்தால், எதிர்க் கட்சிக்குச் செல்வாக்கு வந்துவிடுமோ என்று சர்க்கார் நினைக்கக் கூடும். நாங்கள் எதிர்க் கட்சியினராக இருந்தாலும், இந்த அமைச்சரவையிடம் எங்களுக்கு அபிமானம் உண்டு. தாயகம் தமிழகத்தின் நல்லுக்காகவும், மக்களாட்சி முறையின் நன்மைக்காகவும் எதிர்க் கட்சியில் இருக்க வேண்டியிருக்கிறது. கனம் அமைச்சர்கள் தப்பித் தவறி எதிர்க் கட்சிகள் பக்கம் சாய்ந்து விடுவார்களோ என்ற சந்தேகத்தில் பக்கத்திலேயே பின்னால் இருந்தகொண்டு கனம் அமைச்சர்களைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் திரு. புருஷோத்தம் தலைமையில் நடந்த வியாபாரிகள் மகாநாட்டில் அழகக்கூடிய பண்டங்களுக்கு வரி விலக்கு அளிக்கவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆளும் கட்சியைச் சேர்ந்த திரு. புருஷோத்தம் தலைமையில் நடந்த மகாநாடு என்பதைக் கருதியாவது அந்தப் பண்டங்களுக்கு வரி விலக்கு அளிக்கலாம் என்று சர்க்காருக்கு சொல்லிக் கொள்கிறேன். எனவே இனியாவது, சர்க்கார் அவைகளுக்கு வரி விலக்களிக்க முன்வருவார்கள் என்று எதிர்பார்க்கிறேன்.

SRI T. PURUSHOTHAM : நீங்களும் இந்தப் பக்கம் வந்து உட்கார்ந்துகொள்ளலாம்.

*** SRI V. V. RAMASWAMI :** மற்றப்படி பொதுவாகப் பார்க்கும்போது, மாநிலம் பல துறைகளில் முன்னேறிக்கொண்டிருப்பதைக் காண்கிறோம். யாதொரு தட்டுத் தங்கலும் இல்லாமல் நமது பிரயாணம் நடந்தகொண்டிருப்பதாகவே தோன்றுகிறது. தில்லி அரசாங்கமும் நமது மாநிலத்தில் கருணை கொண்டு அநேக பெரிய தொழிற்சாலைகளை நிறுவிப் பலலாயிரக்கணக்கான மக்களுக்கு வேலை கொடுத்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதும் வரிசை வரிசையாகப் பட்டியலிலிருந்து தெரிகிறது. தில்லி கொடுக்கும் நிதி உதவியால் அநேக நற்காரியங்களை நம்மால் செய்ய முடிகிறது என்பதையும் விளக்கமாக அறிகிறோம். தமிழ் நாட்டுக்குத் தேவையான இரும்புச் சாமான்கள் ஒதுக்கிக்கொடுக்கப்படுகின்றனவா, அப்படிக்கொடுக்கப்படும் இரும்பு, உள்நாட்டு உற்பத்தியா, வெளிநாட்டு இறக்குமதி சாமானு என்று சட்ட மன்றத்தில் கேட்கப்பட்ட ஒரு கேள்விக்கு, 'இந்த விஷயம் மத்திய அரசாங்கத்தைச் சார்ந்தது, அங்கேதான் இந்தக் கேள்வியைப் போட வேண்டும்' என்று கனம் அமைச்சர் பதிலளித்தார். ஆயினும், மத்திய அரசாங்கத்தார், நம் தமிழகத்தில் சாதித்திருக்கும் சாதனைகளை இவர்கள் சொல்லியிருப்பதைப் பார்த்தால், மத்திய அரசாங்கம் கூட இவ்வளவு ஆர்வத்துடன் சொல்லியிருக்க முடியாது என்றே கூறலாம். இந்த இடத்தில் ஒன்று எடுத்துக்காட்ட விரும்புகிறேன். சென்ற மாதம் 18-ம் தேதி இங்கே நடந்த கூட்டத்தில் சேலம் அலுமினியத் தொழிற்சாலையைப்பற்றி ஒரு கேள்வி கேட்டேன். அதற்குப் பதிலளித்த கனம் தொழில் அமைச்சர், "இந்த அலுமினியத் தொழிற்சாலை இரண்டாவது

5th March 1959] [Sri V. V. Ramaswami]

ஐந்தாண்டுத் திட்டத்தில் சர்க்கார் நடத்துவதாக முதலில் குறிப்பிடப்பட்டிருந்தது. ஆனால் இது இப்போது தனியார் துறையில்தான் நடக்கும் என்று தெரிவித்தார். காரணம் என்ன? இந்த 'ப்ளான்' ரீபேஸ் செய்யப்பட்டபோது, இதற்கு ரொம்பக் குறைவான பாயாரிடிதான் கொடுக்கப்பட்டது. "என் கீழே தள்ளிவிட்டார்கள்" என்று நாம் அரசு தில்லியைக் கேட்கவில்லை. கேட்கவும் முடியாது. ஒருவேளை வடக்கேயுள்ள ஒரு தனி முதலாளியின் தொழிலைப் பாதிக்கும் என்ற காரணத்தாலா என்பதும் தெரியவில்லை. ஆயினும், நமது அரசாங்கத்தார் இந்த அலுமினியத் தொழிலின் அவசியத்தையும் முக்கியத்தையும் உணர்த்தப்பட வர்களாதலால், அதைத் தனியார் துறையிலாவது நடத்த வேண்டுமென்று எண்ணி வேண்டிய நடவடிக்கைகளை எடுத்திருக்கிறார்கள். இன்னும் அதற்கு வேண்டிய நிதி முதலியவைகளுக்குச் சங்கடப்பட வேண்டியிருக்கிறது.

மேலும், சென்ற ஆண்டு பட்ஜெட்டின்பேரில் பேசும்போது, பின் வருமாறு குறிப்பிட்டிருந்தேன். "நெய்வேலித் திட்டத்திற்கு அடுத்தபடியாகத் தமிழகத்திற்கு வேண்டிய முக்கிய திட்டம் சேது சமுத்திரத் திட்டம். அது கைவிடப்பட்டதென்று கூறும் செய்தி மிகவும் கவலையையும் வேதனையையும் நமக்குத் தருகிறது. இத்திட்டம் தென்னகத்திற்கு முக்கியமாகத் தேவைப்படுகிறது என்பதையும், லாபகரமானது என்பதையும் உணரும் போது திட்டம் கைவிடப்பட்டதற்குக் காரணம் நிதி வசதியின்மை என்பது உண்மையானது என்று என்னால் ஒப்புக்கொள்ள இயலவில்லை" என்று குறிப்பிட்டிருந்தேன். சேது சமுத்திரத் திட்டம் இப்போது எந்த நிலையில் இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. வடக்கில் பல புதிய புதிய திட்டங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. வடக்கே மீட்டர் கேஜ் ரயில்வேக்கள் பிராட் கேஜ் லேன்களாக ஆக்கப்படுகின்றன. அங்கே ஒரு பாதையாக இருப்பவை (லிங்கில் லேன்ஸ்) இரண்டு பாதைகளாக (டபிள் லேன்ஸ்) ஆக்கப்படுகின்றன. அங்கே வருமான ஈட்டாதவை என்று கைவிடப்பட்ட லேன்கள் மீண்டும் எடுத்துக்கொள்ளப்படுகின்றன. இங்கே கிழக்கு ராமநாதபுரம் பகுதியில், விருதுநகர்-மானாமதுரை-முதுகுளத்தூர் வழி யாகத் தூத்துக்குடி செல்லும் ரயில் பாதை போட வேண்டும் என்று கேட்டேன். பிற்பட்ட பகுதியாகிய முதுகுளத்தூர் பகுதியில் பெயில் பாதை போட வேண்டும் என்றேன். அதற்கு என்ன ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார்கள் என்று தெரியவில்லை. அதற்கு ஒன்றும் செய்யவில்லை என்றுதான் தெரிகிறது. இவ்வாறு வடக்கில் பல புதிய புதிய திட்டங்கள் திடீரென்று உருவாக்கப்படுவதைப் பார்க்கும்போது, நமது நியாயமான, தேவையான கோரிக்கைகளை நிறைவேற்றுவதில் தில்லியின் கடரச்சத்தை எதிர்பார்த்து நிற்க வேண்டிய அவல நிலையில்தான் நாம் இருக்கிறோம் என்பதை மறுக்க முடியாது.

நாட்டில் நல்வாழ்வு சமுதாயத்தை ஏற்படுத்த அரசினர் பல்வேறு முயற்சிகள் செய்துவருகின்றனர். முன்னேற்றங்கள் பல காட்டுகின்றனர். ஆயினும், மக்களின் வாழ்க்கையில் நிம்மதி நிலவுகின்றதா என்றால், இல்லை என்றே சொல்லவேண்டும். நீர்ப்பாசனத் திட்டங்கள் பல நிறைவேற்றப்படும் விவசாயத் துறையில் பல புது வழிகள் வகுக்கப்படும் உணவு உற்பத்தியில் பெருக்கம் காணப்படும், பல சிறு தொழில்கள் நிறுவப்படும் இருந்தாலும், வருமை நீங்கிற்று, போதிய உணவு மலிவாகக் கிடைக்கிறதா, வேலையில்லாத திண்டாட்டம் குறைந்துவிட்டதா? இல்லை, இல்லை என்றுதான் கனம் நிதி அமைச்சரின் அறிக்கையிலிருந்து தெரிய வருகிறது. கிராமப் புற மக்களை வாட்டுவது கடன் பளுவு என்று சொல்வார்கள். அதேபோல மாநிலத்தில் பொதுக் கடன் சமை ஏறிக்கொண்டிருக்கிறது. புதிதாகக் கடன் எழுப்பவும் முற்பட்டிருக்கிறார்கள். அரசாங்கம் எழுப்பும் கடன்கள் விரைவில் பூர்த்தி அடைகின்றன என்பதால் உண்மையாகவே மக்களிடத்தில் சபிட்சம் பெருகி அவர்கள் தாமதமாகவே எஞ்சிய பணத்தைக் கடன் பத்திரங்களிலும் சிறு சேமிப்புப் பத்திரங்களிலும் போட முன்வருகிறார்கள் என்று அரசாங்கத்தார் சொன்னால், அவர்கள் தம்மையே எமாற்றிக்கொள்வார்களே அல்லாது, மக்கள் மெய்மறந்து

[Sri V. V. Ramaswami]

[5th March 1959]

விட மாட்டார்கள். ஒவ்வொரு மாவட்டத்துக்கும், 'டார்க்கெட்' வட்டத்திற்கு இன்ன பங்கு, ரெவின்யூ இலாகா, கூட்டுறவு இலாகா என்று ஒவ்வொன்றுக்கும் இன்ன கோட்டா என்று பிரித்துக் கொடுத்து, கட்டாயம் பூர்த்தி பண்ண வேண்டும் என்று தாக்கீது பிறப்பித்துவிட்டால், எப்படியாவது கடன் தொகை சேர்ந்துவிடுகிறது. அவ்வளவுதான். ஒரு ஆண்டுக்குள் இவைகளைத் திருப்பிப் பணமாக்கிக்கொள்ள மக்கள் முன்நிற்பதைக் கவனித்தால், உண்மை புலனாகும். சென்ற 1-ம் தேதி பத்திரிகைகளில் ஒரு செய்தி படித்தேன். இந்திய தேசத்துக்கு மேலும் கடன் உதவி செய்ய இம்மாத மத்தியில் வாஷிங்டன் நகரில் ஐந்து க்ரெடிட் நாட்டுப் பிரதிநிதிகள் கூடி ஆலோசிக்கப் போகிறார்களாம். நாம் கடன்பட்ட நாடு. மேலும் கடன் எதிர்பார்க்கிறோம். யாரிடத்தில் எதிர்பார்க்கிறோம்? அமெரிக்கா, கனடா, இங்கிலாந்து, மேற்கு ஜெர்மனி, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளிடமிருந்து கடன் எதிர்பார்க்கிறோம். கடந்த இரண்டாவது உலகப் போரில் அமெரிக்காவும் கனடாவும் யாதொரு சேதமும் அடையாத நாடுகள், லாபமடைந்த நாடுகள் என்று சொல்லலாம். அதோடு நம் இந்திய நாட்டிலும் ஒரு சிறு குண்டு கூட விழவில்லை. யாதொரு கேடும் இல்லாமல் விடுதலை அடைந்த நாடு நம் இந்தியா. ஆயினும் நாம் கடன் கேட்கிறோம். நமக்குக் கடன் கொடுக்க முன்வந்திருக்கும் நாடுகளாகிய இங்கிலாந்து, மேற்கு ஜெர்மனி, ஜப்பான் ஆகிய மூன்றும் உலகப் போரில் மிக்க சேதமுற்றவை. மேற்கு ஜெர்மனியும் ஜப்பானும் அநேகமாக அழிக்கப்பட்டன என்றுகூடச் சொல்லலாம். அப்படியிருந்தும், அந்நாடுகள் தம் பொருளாதாரத்தைச் செப்பணிட்டு, செம்மையாக்கி, செப்பமுற வாழ்கின்றனவே! அது அவைகளால் எப்படி முடிந்தது? அந்த நாடுகளின் மக்களின் நாட்டுப் பற்றும், ஒற்றுமையுணர்ச்சியும், தாளாது செய்யும் தியாகமும்தான் காரணங்கள். அக்குணங்கள் நம் மக்களிடம் உண்டா? ஒற்றுமை வேண்டும், முயற்சிக்க வேண்டும், உழைக்க வேண்டும், தியாகம் செய்ய வேண்டும் என்றெல்லாம் சொல்லாத காங்கிரஸ் தலைவரே கிடையாது. நமது நிதி அமைச்சர் அவர்களும் கூடத்தான், "எல்லா முயற்சிகளையும் செய்வது நம் கடமை. அதற்கான எல்லாத் தியாகங்களையும் செய்வதற்கு மக்கள் தயாராக இருக்க வேண்டும்" என்று கூறியிருக்கிறார்கள். மேலும் வறுமையில் ஆழ்ந்து கஷ்டப்பட்டுக்கொண்டிருக்கும் நிலையை மாற்றுவதற்காக அரசியல் கட்சி வேறுபாடுகளை விட்டு சட்ட சபையில் இருக்கும் எல்லாக் கட்சிகளின் ஒத்துழைப்பையும் அவர் நாடியிருக்கிறார். மிகவும் நல்ல பேச்சு. ஆனால், நடப்பதென்ன? நாட்டின் நன்மைக்கு எதிர்க் கட்சிகள் இருக்க வேண்டியது அவசியம்தான் என்று காங்கிரசார் உண்மையில் ஒப்புக்கொள்கிறார்களா? அவர்கள் எதிர்க்கட்சிகளின் ஒத்துழைப்பை எந்தக் கட்டத்தில் எதிர்பார்க்கிறார்கள்? காங்கிரஸ் ஒரு கொள்கையைக் கூறுகிறது. அதற்குரிய திட்டத்தை அவர்தம் திட்டக் கமிஷன் வகுக்கிறது. இந்தக் கட்டத்தில் எதிர்க் கட்சியுடன் கலந்தாலோசித்தார்களா? திட்டத்தை நிறைவேற்றப் பணம் ஒதுக்குகிறார்கள், வழி வகை செய்கிறார்கள். இந்தக் கட்டத்தில் எந்தக் கட்சியைக் கேட்பார்கள்? திட்டங்களை நிறைவேற்றவும், அதைப் பற்றிப் பிரசாரம் செய்யவும் பல்வேறு குழுக்களையும் அமைப்புகளையும் ஆட்களையும் நியமிக்கிறார்கள். இந்தக் கட்டத்தில் எந்தக் கட்சிக்கு இடம் கொடுத்தார்கள்? அரசியல் தியாகிகளுக்கும், மண்டலக் காங்கிரஸ் அதிகாரிகள் சிபாரிசு பெற்றவர்களுக்கும், காங்கிரஸ் அனுதாபிகளுக்கும், மாவட்ட விளம்பர, பிரசார வேலைகளும் நிர்வாகப் பொறுப்புகளும் கொடுத்தால், அவர்கள் அரசாங்கத்தின் சாதனைகளை விளம்பரப்படுத்துவார்களா, காங்கிரசுக் கட்சியின் பிரதாபத்தைச் சொல்வார்களா? எல்லாம் காங்கிரஸ்காரர்களேதான் செய்ய வேண்டும், காங்கிரஸ் கட்சிதான் பலப்பட வேண்டும் என்று ஒரு கட்சி ஆட்சியை நம் நாட்டிலும் நிலைநிறுத்த எல்லாக் காரியங்களும் ஸயன்ஸ்டிபிக்காக நடக்கின்றனவே; இப்படி இருக்குமானால், எப்படி ஜப்பான், மேற்கு ஜெர்மனி போன்ற நாடுகளின் மக்களிடையே தோன்றிய நாட்டுப் பற்றும் தியாக உணர்ச்சியும், சலியா உழைப்பும், நம் மக்களிடம் ஏற்படும் என்று எதிர்பார்க்க முடியும்? மேலும் சரியான எதிர்க் கட்சி இல்லை என்று மக்களாட்சியில் பற்றுக் கொண்டவர்கள் போல் அடிக்கடி கூறுகிறார்கள்.

5th March 1959] [Sri V. V. Ramaswami]

நாட்டு நலனுக்காக, சமுதாய மேம்பாட்டிற்காக எத்தனையோ கமிட்டிகள் நியமனம் செய்கிறார்கள். எல்லாவற்றிலும் கிட்டத்தட்ட ஆளும் கட்சியினர்தான் இடம் பெறுகிறார்கள். இம்முறை எதிர்க்கட்சிகள் வளருவதைத் தடுக்குமா, ஊக்குவிக்கும்மா என்று கேட்கிறேன். பொதுத் தொண்டு செய்ய முன்வரும் யாரும் ஆளும் கட்சியாளரின் நம்பிக்கைக்குப் பாத்திரமானவர்களாக இருக்க வேண்டும் அல்லது பரிபூர்ணமாக அதோடு ஐக்கியமாகி விடவேண்டும். இல்லையேல் தொல்லைதான். இப்பொழுது நகாசபைத் தேர்தல்கள் நடக்கவிருக்கின்றன. இச்சபைகளிலாவது கட்சிகளுக்கு இடமில்லாதிருக்கும் என்று எதிர்பார்த்தேன். மாறாகப் பலத்த மாறுபாடுகள் ஏற்பட்டுவிட்டன. இங்கேயாவது எதிர்க்கட்சிகள் வளருவதற்கு விடுகிறார்களா? இல்லையே. காங்கிரசுக்கு வோட்டுப் போடாவிட்டால் உங்கள் நகரத்திற்கு அரசாங்க உதவி கிடைக்காது என்று பச்சையாக மந்திரிகள் சொல்லிவருவதாகக் கேள்விப்படுகிறேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : As the hon. Member is now making a definite charge against Ministers, I would like him to quote one instance where a Minister has stated, 'If you do not vote for the Congress, you will not get amenities'. If he could not do so, I would request him to withdraw that charge.

*** SRI V. V. RAMASWAMI :** 1955-ம் ஆண்டில் நடந்த தேர்தலில் அருப்புக்கோட்டையில் நிதி அமைச்சர் அவர்கள் பேசும்போது இந்தத் தடவை நீங்கள் காங்கிரசுக்கு வோட்டுப் போட்டு காங்கிரஸ் சர்க்கார் வராவிட்டால், அரசாங்க உதவி உங்களுக்குக் கிடைக்காது என்று கூறியதாக எம்.டி.ஆர். அவர்கள் கேட்டுக்கொண்டிருந்து என்னிடம் சொன்னார்கள். நேற்றுக் கூடச் சொன்னார்கள் என்னிடம்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : 1955-ம் ஆண்டில் இப்படி நடந்ததாகச் சொல்கிறீர்கள். அப்பொழுதும் நான் என்ன பேசினேன் என்பது எனக்குத் தெரியும். இப்பொழுது வருகிற தேர்தல்களைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டு வருகிறீர்கள். ஆகவே, அப்படி இப்பொழுது தேர்தல் பிரசாரம் நடந்துகொண்டிருப்பதாகத்தான் எல்லோரும் புரிந்துகொள்வார்கள். 1955-ல் இப்படிச் சொன்னதாக யாரும் நினைக்க மாட்டார்கள், நீங்கள் சொல்வதைப் பார்த்தால். இப்பொழுது அப்படி ஏதாவது நடந்திருக்கிறதா? ஐந்து வருடங்கள் கழிந்த பிறகு, இப்பொழுது இதைப்பற்றிப் பேசுவதற்குக் காரணம் என்ன?

*** SRI V. V. RAMASWAMI :** சுமார் ஒரு வாரத்திற்கு முன்பு ஸ்ரீரங்கத்தில் கனம் திரு. பக்தவத்சலம் அவர்கள் பேசியபோது, 'காங்கிரசுக்குத்தான் வோட்டுப் போட வேண்டும், அப்பொழுதுதான் உங்களுக்கு நல்லது கிடைக்கும்' என்று சொன்னதாகப் பத்திரிகையில் பார்த்தேன்.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : 'காங்கிரசுக்கு வோட்டுப் போட்டால்தான் வசதிகள் கிடைக்கும், இல்லாவிட்டால் ஒன்றுமே கிடைக்காது' என்ற முறையில் நீங்கள் சொல்கிறீர்கள். காங்கிரஸ் ஆட்சிக்கு வந்தால் இன்னது இன்னது செய்யும் என்று சொல்வதற்குள்ள உரிமை எங்களுக்குண்டு. ஆனால் காங்கிரஸ் அங்கத்தினர் தேர்ந்தெடுத்து வந்தால் தான் உங்களுக்கு உதவிகள் கிடைக்கும், இல்லாவிட்டால் ஒன்றுமே கிடைக்காது என்று சொல்வது தவறு. அப்படி யாராவது சொல்லியிருக்கிறார்களா? அப்படியானால், தயவுசெய்து அதைச் சொல்லுங்கள். எந்த மந்திரியாயிருந்தாலும் சரி, அவரைக் கண்டிக்கத் தயாராய் இருக்கிறோம். இல்லாவிட்டால் நீங்கள் சொன்னதை வாபஸ் வாங்கிக்கொள்வோணும்.

*** SRI V. V. RAMASWAMI :** விளக்கத்திற்கு நன்றி. இது உண்மையானால் காங்கிரஸ் அமைச்சர்கள் நேர்மையாகவும், நியாயமாகவும், தங்கள் வசமுள்ள அதிகாரத்தை உபயோகிப்பார்கள் என்று எங்களைப் போன்றவர்கள் நம்பக் கூடாதென்றுதான் சொல்ல வேண்டும். எல்லாக் கட்சிகளின் ஒத்துழைப்பும் தேவை என்று கூறுகிறவர்கள், தங்களைப்பற்றிக் குறை கூறாமல் இருக்கிறதற்கு ஒத்துழைக்கக் கூப்பிடுகிறார்களா அல்லது தங்கள் கட்சியை வலுப்படுத்துவதற்கு ஒத்துழைக்க வாரீர் என்று அழைக்கிறார்

3-30
p.m.

[Sri V. V. Ramaswami]

[5th March 1959]

கனா? எல்லாம் ஒரு கட்சி ஆட்சிப் போக்குத்தானே? பிப்ரவரி 24-ம் தேதி வெளிவந்த மெயில் பத்திரிகையில், "The man who came to the Dinner" என்று ஒரு பொருள் செரிந்த அழகிய கேலிச் சித்திரம் வரையப்பட்டிருக்கிறது. எல்லாக் கட்சிகளின் ஒத்துழைப்பும் வேண்டுமென்று கோரிய நேரு அவர்கள் கிருபாளானியைப் பார்த்து "Sorry, there has been some mistake, we meant kitchen hands, not Dinner guests" என்று கூறியிருக்கிறார்கள். இதற்குமேல் என்னால் விளக்கமாகக் கூற முடியாது. பொதுவாக வரும் அண்ணுத் திட்டத்தில், சிறிய நீர்ப்பாசனத் திட்டங்களுக்கு முக்கிய இடம் கொடுத்தும், விவசாயத் தைப் பெருக்க மின்சாரத்தைப் பலரும் அதிகமாகப் பயன்படுத்தத் திட்டமிட்டும், நிலச் சீர்திருத்தத்திற்கு அடிப்படையாகக் கூட்டுறவு இயக்கத்திற்குப் புதிய கிருப்பம் கொடுக்க முன்வந்திருப்பதும், சிறு ரகத் தொழில்களுக்கும், சிறாமக் குடிசைத் தொழில்களுக்கும் ஏதுகாமாகப் பல நிலையங்கள் நிறுவி வருவதும், கைத்தறித் தொழிலுக்கு எல்லாச் சலுகைகளையும் குறையாத தொர்ந்து கொடுத்து வருவதற்கு உறுதி கொண்டதும், ஏழை மாணவர்களுக்கு உணவு அளிக்க வசதியும் பின் தங்கியவர் மேன்மையற ஏற்றுக்கொள்ளப்பட்டிருக்கும் எல்லாத் திட்டங்களும் தொடர்ந்து நடைபெறுவதற்கு வசதி செய்திருப்பதும், மருத்துவ நிலையங்களுக்கு வசதிகள் செய்து கொடுப்பதற்குக் குறிப்பாகச் சிராமங்களில் டாக்டர்கள் போய் வேலை செய்யும் வண்ணம் புதிய வழி கண்டிருப்பதும் வரவேற்கத் தக்கவைதான். இவையனைத்தும் அங்காட்களின் மக்களின் ஆதரவையும், ஒத்துழைப்பையும் பெற்று சிக்கனமாக, செவ்வையாகப் பொதுச் சமூகாயத்தின் நிராக் நன்மைக்கு அமைய வேண்டுமென்பதே என் போன்றோரின் கவலையும், விருப்பமும்.

உணவுப் பிரச்சினையப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல விரும்புகிறேன். உணவு விளைச்சல் கிராப்டிகாமாக நெந்தப்போதிலும், வீலவாசிகள் உயர்ந்துபோய்க்கொண்டே நெக்கின்றன. நெக்கக் கட்டுப்படுத்த வேண்டும். இந்தக் குடப்பத்தை அராய்ந்து முடிவு காண அலோசனைக் குழு ஏற்படுத்தல் அவசியம். கோளாவிற்குப் போகும் அரிசியை நிறுத்த வேண்டும் என்று எதிர்க் கட்சியினர் சொல்லியபோதெல்லாம் அவ்்சியப்படுத்தினர்கள். நிலைமை முற்றிலிலே, அலோசனைக் குழு நியமித்திருக்கிறார்கள். கோளாவிற்குப் போகும் நெல்லைத் தடை செய்யவும் முற்பட்டிருக்கிறார்கள். மேலும், உணவுப் பொருள்கள் வியாபாரத்தை அரசாங்கமே செய்யவேண்டுமென்று டில்லியில் முடிவு செய்யப்பட்டதாம். அதற்கிணங்க நம் மாநிலத்திலும் கட்டுப்பாடு நடவடிக்கைகள் எடுக்கப்பட்டு வருகின்றன. இண்டு லட்சம் டன் அரிசி கொள்முதல் செய்யப்போகிறார்களாம், கூட்டுறவு சங்கங்கள் மூலமாக. சரி. அகற்காகக் கூட்டுறவு இயக்கத்தவரை அமைத்துப் பேசி தலைச் சந்தமும் நிறுவப்பட்டிருக்கிறது. கொள்முதல் இன்றும் சரியாக நடக்கவில்லை. அதிருக்கட்டும். இன்றைக்கும் அத்தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கும் வியாபாரிகளைக் கூப்பிட்டு யோசனை கேட்டிருக்கக் கூடாதா? இல்கவில் வழி செய்து கொடுத்திருப்பார்களே. மலம்புருக்கு முந்தியே மூன்று மாதங்களில் 1½ லட்சம் டன் நெல், அரிசி ஆந்திராவிலிருந்து சென்னைக்கு வந்திருக்கிறதே; அதை வியாபாரிகள்தானே கொண்டு வந்தார்கள். இது அரசினருக்குத் தெரியுமா? இங்கு என் உங்களால் முடியவில்லை? "பீகார் மாநிலத்திலும் அமோக அரிசி விளைச்சல், ஆனால் ஏக விலை". இது தினமணிப் பத்திரிகை செய்தித் தலைப்பு. என் ஏக விலை? அரிசி விலையை மிகவும் குறைவாக அரசாங்கம் நிர்ணயித்துவிட்டார்களாம். ஆகவே, விற்க மறுக்கிறார்கள். மில்லர்கள் தாங்கள் கூட்டி வராதிலை அரசாங்கம் குறைத்து எடுத்துக்கொள்வார்களே என்று பயிப்படுகிறார்களாம். இப்படித்தானே இங்கும். நெல், அரிசி கொள்முதல் சம்பந்தமாக என் வியாபாரிகளைக் கலந்துகொள்ளவில்லை? வியாபாரிகள் என்னால் கொள்ளை லாபக்காரர்கள் என்றே ஒரே தப்பான அபிப்பிராயப் பத்திரிகைப்பதால்தானே? அரசாங்க உதவியுடன் நடக்கும் ஒரு வியாபாரத் தைப்பற்றிச் சொல்கிறேன். நமக்குத் தேவையான கோதுமை, ரவை, மைதா முதலியவை வடக்கே பஞ்சாப் முதலிய இடங்களிலிருந்து வந்து கொண்டிருந்தன. அதைத் தடுத்து நிறுத்திவிட்டார்கள். ஆனால்

5th March 1959] [Sri V. V. Ramaswami]

அமெரிக்கா, ஆஸ்திரேலியா போன்ற நாடுகளிலிருந்து வரும் கோதுமையை சென்னைப் பகுதியில் இருக்கிற மில்களுக்கு அறைக்கக் கொடுக்கிறார்கள். கோதுமை மணங்கு ஒன்றுக்கு “இம்போர்ட் கால்ட்” விலை ரூ. 20 அரசாங்கத்திற்கு அடக்கமாகிறது. ஆனால், மணங்கு ஒன்றுக்கு ரூபாய் 14 விலையில், அதாவது ஆறு ரூபாய் நஷ்டத்தில், மில்களுக்கு விற்கப்படுகின்றன. இந்த மில்களெல்லாம் அரசாங்கம் மூலமாகப் பல நிதி வசதிகள் பெற்றிருக்கின்றன என்றும் குறிப்பிட வேண்டும். 224 ராத்தல் அதாவது 2½ மணங்கு மூடை ஒன்றுக்கு கிரயம் ரூ. 38.11 ஆகிறது. ஒரு மூடையை அரைத்தால் அதில் உண்டாகும் பண்டங்களின் விற்பனை விலை என்னவென்றால் ரூ. 47.95, அதன்படி மூடை ஒன்றுக்கு மில்ல ருக்கு ரூ. 9.84 நயா பைசா லாபம் கிடைக்கிறது. செலவுக்கு இரண்டு ரூபாய் போக, ரூ. 7.84 கிடைக்கிறது. இந்த விலைக்கே எல்லோருக்கும் கிடைக்கிறதா என்பது வேறு கேள்வி. ஒரு மூடையின் மேல் மில்லருக்குக் கிடைக்கக் கூடிய நெட் லாபம், அரசாங்கத்தின் உதவியால் 20 சத வீதம் ஆகிறது. ஆனால், எந்த உணவுப் பொருள் வியாபாரியும், சாதாரணமாக ஒரு சத வீதத்திற்கு மேல் லாபம் பார்ப்பதே துர்லபம். ஆகவே, அரசாங்கம் நடத்துகின்ற தொழில் நிலையங்கள் எப்படி இயங்குகின்றன என்பதை எஸ்டிமேன்ட்ஸ் கமிட்டி அறிக்கைகளாலும், அடிபட்ட அறிக்கைகளாலும் அறிந்துகொண்டிருக்கிற நாம் உணவுப் பொருள் வியாபாரத்தையும் நடத்த முற்பட்டது அபாயகரமானது என்றுதான் சொல்ல வேண்டும். அவசரகால உதவிக்காக விலை வாசிகளை இறக்குவதற்காக அரசாங்கம் வெளிநாடுகளிலிருந்து பத்து லட்சம் டன் அரிசியும், 20 லட்சம் டன் கோதுமையும் இறக்குமதி செய்து சேமிக்கலாம். உள்நாட்டு உணவு வியாபாரத்தில் தலையிடாமல் இருப்பது நல்லது. உணவு வட்டத்திற்குள்ளிருந்து தப்பி வெளி வரவிட்டால் நமக்கு விமோசனம் கிடைக்காது என்றே அஞ்சுகிறேன். பம்பிக்குள் திட்டம் ஒரு வழியாக ஆரம்ப திசைக்கு வந்திருப்பது பெரும் மகிழ்ச்சிக்கூறியதேயாகும். அதேபோல், எங்கெ ராமநாதபுரம், திருநெல்வேலி மாவட்டங்களுக்குப் பயன்படும் வண்ணம் அப்பர் பெரியார், பம்பையார் போன்ற திட்டங்களை உருவாக்குவதற்கும் தொடர்ந்து நடவடிக்கைகள் எடுத்துவர வேண்டுமென்று விரும்புகிறேன். ஏனெனில், அவ்வட்டங்களில் உள்ள நகரங்களுக்குக் குடிதண்ணீர் சங்கடமும் ஒவ்வொரு ஆண்டிலும் ஏற்படுகிறது. கோடிக்கணக்கான பணம் செலவிடப்படும் திட்டங்களை நிறைவேற்றும்போது எல்லா அரசாங்கத் துறையிலுமுள்ள தலைவர்களும் ஒன்றுபட்டு உழைக்கவும், நல்ல அனுபவசாலகனின் ஆலோசனைகளைப் பெறவும், சிக்கனமாக நிறைவேற்றவும், ஒரு கண்ட்ரோல் போர்டு முதலமைச்சர் தலைமையில் நியமிக்கப்பட வேண்டுமென்று கருதுகிறேன். இப்படி ஒன்று இருந்தால் தடங்கல், தாமதம், ஊழல் முதலியவைகள் தடுக்கப்பட்டு, சிக்கனமாகவும் துரிதமாகவும், வேலைகள் நடக்குமென்பது எனது நம்பிக்கை. அதற்கு ஆவன அரசியலார் செய்ய வேண்டுமென்று கூறிக்கொண்டு முடிக்கிறேன். வணக்கம். மலர்க், தமிழகம்.

* SRI T. PURUSHOTHAM: Mr. Chairman, Sir, I do not propose to enter into any political warfare with the hon. Member, Sri V. V. Ramaswami. Party politics are not necessary for discussion on the Budget Estimates and I am of the firm view that party controversies need not be introduced into the discussion in this House. (Interruption.) Of course, party policies and policies of the Government may be discussed.

3-40
P.m.

Sir, speaking on the last year's Budget, our respected Friend, Dr. A. Lakshmanaswami Mudaliar, the Leader of the Opposition, said that ever since he entered the Council, he had been patiently waiting year after year to see whether our Minister for Finance would introduce a Budget with no fresh taxes and that he was anxious to present him with white gloves. To-day we are in the happy position of presenting white gloves to the Hon. the Minister for Finance and congratulating him on the happy event. I

[Sri T. Purushotham]

[5th March 1959]

do not know whether the hon. the Leader of the Opposition would even go to the extent of having a ceremonial function on the analogy of the Sessions Court referred to by him and present actually white gloves to him. But I am glad that his anticipations and the anticipations of the other hon. Members of the Opposition in this regard have not been in vain.

In presenting the Budget, the Hon. the Minister for Finance, this time, has considered the various proposals made in this House by the hon. the Leader of the Opposition and other hon. Members. The hon. the Leader of the Opposition particularly suggested that the detailed Budget Memorandum should contain full information, as it used to in the olden days. We have, this year, in the Finance Minister's speech and the Budget papers presented to us, an exhaustive survey of the working of the various departments and the progress of various schemes undertaken by the Government. A separate statement on the Second Five-Year Plan gives the progress of the development schemes and the extent of Central assistance given to us in the execution of these schemes.

The Hon. the Minister for Finance, while presenting the Budget for 1957-58, expressed the need for economy in the State administration, and announced to us the appointment of a Special Officer to enquire into the structure and staff requirements of each department of the Government, both at headquarters and at district levels. The Special Officer, we were assured, would also look into the departmental expenditure and contingencies, with a view to effect economies. The hon. the Leader of the Opposition too complimented the Hon. the Minister for Finance on this proposal. A senior Member of the Board of Revenue was appointed as Special Officer and for aught I know, Sri T. N. S. Raghavan, the Special Officer, made detailed enquiries and I believe he would have sent his report. But the report is yet to see the light of day. The Government ought to have placed the report on the table of the House and at least the action taken on the recommendations made by him should have been reported to us, when so much was said about certain undesirable tendencies in the departmental administration—I am just quoting the words of the Hon. the Minister for Finance—to check which, the Special Officer, according to him, was appointed. The House, I am sure, is anxious to know what has been done in this particular matter.

- We find, Sir, that as many as 364 new schemes of expenditure have been provided for in the Budget for 1959-60. The schemes of new expenditure cover a large field, with special emphasis on agricultural production, social service, industries, communications, etc. We also find schemes for soil conservation at a cost of Rs. 21 lakhs. We also find that a large number of minor irrigation works have been provided for in the revised estimate—provision for this had already been made in the Budget Estimate for 1958-59—and Rs. 84 lakhs have been provided for in the present Budget. All these should be particularly welcome.

5th March 1959] [Sri T. Purushotham]

Reference has been made by the hon. Member Sri V. V. Ramaswami to sales tax. I have always made my position clear with reference to this question of sales tax. There is no party question about it. I have pressed for the exemption of fresh vegetables, fruits, meat and eggs from the levy of sales tax during the discussions in the Select Committee and during the discussion on the Bill in this House. The Hon. the Minister for Finance in his Budget speech relating to 1954-55 announced to us of his own accord, on the grounds of petty dealers' difficulties stated in that Budget speech, exemption of these articles from the levy of sales tax. I would, therefore, certainly join with Sri V. V. Ramaswami in appealing to the Government to consider the grant of exemption for these articles when considering the question of exemption under section 17 of the new Sales Tax Act when it is put into effect.

I am glad that the need for the expansion of technical education has been realized and we find that due provision has been made in the Budget under this head. During the debate on the Governor's Address this year, I proposed that the Directorate of Technical Education should take over the administration of industrial schools from the Directorate of Industries. I am glad to find that it is proposed to take over the industrial school and training centres from the Directorate of Industries, and transfer them to the Directorate of Technical Education.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : I do not think so.

* SRI T. PURUSHOTHAM : It is stated so in the Budget Memorandum.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : The hon. Member may be making a mistake. Only polytechnics have been transferred to the Director of Technical Education. Industrial schools are with the Industries Department.

THE HON. SRI C. SUBRAMANIAM : Only the training portion of the polytechnic has been taken over.

* SRI T. PURUSHOTHAM : I am also glad, Sir, that a State Board of Technical Education has been constituted with the Education Minister as its Chairman to co-ordinate the activities of technical education in this State. Before the formation of the State Board of Education, we had a Regional Committee of the All-India Council for Technical Education functioning with its headquarters at Madras. I do not know whether that body also is still functioning. (The Hon. Sri C. Subramaniam : Oh, yes. Still alive and kicking.) I wonder whether it is really necessary to continue this organization after the formation of the State Board of Technical Education. As we find that every State has now a Directorate of Technical Education and a State Board of Technical Education too, it seems to me that this regional organization can certainly be wound up with considerable savings to the Government.

3-50
p.m.

[5th March 1959]

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : The composition and functions of the Regional Board are different; I would like him to study them first of all.

* SRI T. PURUSHOTHAM : I only wanted to make it very clear that after all, there could be no inter-State problem in regard to the establishment of engineering colleges and polytechnics. (The Hon. Sri R. Venkataraman : It is certainly the reverse.) I hope, Sir, the Government would consider all aspects of the case as also the view of the hon. the Leader of the Opposition just now expressed and see whether the regional committee also would be necessary for the development of technical education. But what I felt was that with a State Board functioning in the State, there would be no need for this when we had the State organisation.

DR. A. LAKSHMANASWAMI MUDALIAR : The regional organisation is there to advise the All-India Council on Technical Education. It is the advisory body both for the Government of India in the Ministry of Education and the University Grants Commission. It does not encroach on the functions of the State Board.

* SRI T. PURUSHOTHAM : I am really glad to be assured that this regional committee would not encroach on the activities of the State Board of Technical Education. (Sri V. V. Ramaswami : As if they were encroaching!) However, I thought there was no need for this when we had the State organisation.

Sir, speaking on the medical and public health aspects, the Hon. the Finance Minister in his speech has admitted that we have not been able to achieve the desired progress in the medical sphere. The Budget allotments under Medical and Public Health Departments cannot be said to be adequate. The hon. the Leader of the Opposition too has mentioned about this in his last year's Budget speech. We are just spending 8 per cent of the State revenues on Medical and Public Health services, whereas the allotment to these services is nearly 20 per cent in other countries. Our rural medical service is inadequate and we are a long way off in the matter of provision of maternity and child welfare services in the villages. This should be adequately provided for.

We find, Sir, that a sum of Rs. 25 lakhs has been set apart for improving District Headquarters Hospitals. The Hon. the Minister for Health was kind enough to inspect the other day the new buildings under construction at Chingleput for the District Headquarters Hospital. It is a matter for regret that in planning the hospital buildings, no provision has been made for construction of quarters for the District Medical Officer. The District Medical Officer should have his residential quarters either in the compound or near by. This should be provided for in the revised estimate and I would request the Government to issue instructions to the Public Works Department in this matter.

5th March 1959]

[Sri T. Purushotham]

Sir, while speaking on the subject of Public Health, I am reminded about the incidence of a large number of typhoid cases in the City of Madras about which reference has been made by my hon. Friend Sri T. P. Srinivasavaradan. I do not know whether the Government have gone into the causes for this sudden outbreak. It is said that the outbreak of typhoid cases was largely due to contamination of water particularly in the large gatherings at the recent cricket match. This needs investigation and strict sanitary arrangements should be made in such public gatherings and also there should be check over the drinking water-supply and supply of aerated waters in these large public gatherings.

In this connexion, I should also bring to the notice of the Hon. the Minister for Health that the private Medical Officers are faced with an acute problem in connexion with the incidence of typhoid in the City. They are having a large number of patients on their hands, but there seems to be no adequate supply of drugs for the treatment of these cases. I am told that there is no adequate quantity of chloromycin available in the market. When there are a number of such cases of typhoid, sufficient quantities of requisite drugs should be rushed to the affected areas and made available. I am told that the particular brand of chloromycin required for the treatment of these typhoid cases is not available, but some other kind of the drug is made available in the market. I trust, Sir, these aspects of the problem would receive adequate attention of the Government.

Generally, Sir, we get all sorts of spurious drugs in the market. Of course, I know there is the Drug Control Act and there is the anti-spurious medicines drive. I saw the proceedings of the first meeting of the Anti-spurious Drugs Committee in the Press some time back. I should think the Drug Control Department is inadequately staffed. The Drug Inspectors should be appointed in sufficient numbers to check these anti-social activities in drug trade. The Drug Inspectors should also be specially trained for the detection of cases of spurious drugs, both manufacture and sales of such drugs in the City and in the districts as well. The Government should take up the question and provide adequate staff of Drug Inspectors for proper and efficient working of this department.

Sir, there has been vehement discussion about the need for good dhobikhana in the various municipalities in the interest of public health. We are glad that a sum of Rs. 2.75 lakhs is provided in the Budget under non-Plan schemes for grant of loans to four major municipal councils for construction of dhobikhana. This is a good beginning and I trust that more and more municipalities will come forward to implement such schemes and put up dhobikhana and that adequate aid will be provided for the purpose in the coming years as well.

My hon. Friend, the Pattagar of Palayakottai, expressed concern about village officers during the debate on the Governor's Address. I find that the Government have decided to extend to children of village officers the same educational concessions as are now being

[Sri T. Purushotham]

[5th March 1959]

4 p.m. given to children of Non-Gazetted Officers. The Government have appointed a special Committee of the Cabinet to go into the question of the pay, prospects, conditions of service, etc., of the village officers. This also is a matter which has been long under examination of the Government, but the Legislature has not been told about the recommendation of the Committee or what has been done about it. As these village officers are being treated as Government servants for all practical purposes, their request for grant of enhancement of Rs. 5 in the dearness allowance as in the case of other Government servants should receive sympathetic consideration at the hands of Government. While all others—Non-Gazetted Officers, teachers and local and municipal employees—are paid this enhanced dearness allowance, village officers also should be treated likewise and granted similar relief.

Much sympathy has been expressed about encouragement of indigenous systems of medicine from our Prime Minister downwards. But there is no practical evidence of the same in the Budget that has been presented to us. There is provision of Rs. 1.12 lakhs for the construction of Hygiene Museum in the Government College and Hospital of Integrated Medicine, Madras. Then, for grant-in-aid to Ayurvedic hospitals and dispensaries, we find there is a provision of Rs. 0.15 lakhs. Excepting these two items, there is no provision for encouragement of indigenous systems of medicine. As the Hon. the Minister for Health entered the House now, he presented to me a cutting from the American Reporter in which it is said that the Government are anxious to develop the indigenous systems of medicine. But there should be practical evidence of what they intend to do and I hope the Government would consider all possible steps for development of the indigenous systems of medicine. Development of Siddha also has been repeatedly stressed by more than one hon. Member in this House, but nothing would seem to progress in that direction. There is a small Siddha Research unit sponsored by the Central Government at Jamnagar. Hon. Members would remember that during question-hour I proposed that the Hon. Minister should visit the centre at Jamnagar and study how it was working. (Sri V. V. Ramaswami : அவருக்கு “சித்தம்” ஏற்படவேண்டுமே.) I feel that this Siddha unit is not located in a congenial atmosphere away in Jamnagar. The research centre should be transferred and located in Madras. At the last year's conference of State Health Ministers held at Bangalore, the development of Siddha system in Tamil Nad was agreed to, and a detailed scheme for starting a Siddha Research Institute with a separate Siddha hospital was submitted to the State Government by the All-India Siddha Vaidhya Sangam. (Interruption.) I repeat what I said, that the centre at Jamnagar should be transferred here and that it should be expanded on the lines adumbrated in the scheme that has been submitted by the All-India Siddha Vaidhya Sangam. I request that early steps be taken to start such an Institute in Madras for Siddha research with a hospital attached to it.

5th March 1959]

SRI A. M. ALLAPICHAJ : Instead of an Institute in some other part being brought here, we can have our own Institute.

* SRI T. PURUSHOTHAM : I want to assure the Deputy Chairman that it is not an institution functioning elsewhere which I wish to be transferred here. A research into Siddha system is being carried on in Jamnagar now and it would be in a more congenial atmosphere if the centre were transferred to its normal sphere, namely, Madras.

SRI A. M. ALLAPICHAJ : I think people will surely draw adverse conclusions.

* SRI T. PURUSHOTHAM : I do not propose that the entire Institute at Jamnagar should be transferred here. Only the Siddha branch should be transferred to Madras. That is my proposal.

Regarding the State Electricity Board, the Hon. Minister in the Budget speech has assured us that the Government would review the progress of work on the electricity schemes during the middle of next year and provide additional resources to the extent necessary. In this connexion, I wish to invite the attention of Government and the hon. Members to the fact that under section 23 of the Electricity (Supply) Act, the State Electricity Board is empowered to grant loans and advances to private electricity companies for the development of rural electricity schemes. This has to be done not so much in the interests of the private companies but more in the public interest to ensure the expansion of rural electricity programme in all the areas in the State. It is the responsibility of the State to see to the co-ordinated development of electricity programmes within the entire State and not merely in the areas under the State Electricity Board. It is with this view that the State Electricity Board, as we find from the Electricity Board Budget that has been placed on the table to-day, has applied to the Government for sanction of Rs. 50 lakhs for giving advances to private electricity companies for promoting development schemes in the areas under private licensees. The Government should sanction the loan and provide for expansion of rural electricity schemes in the areas under licensees as well. This is a matter of fair deal to those areas and I trust that the Government will consider the matter and sanction the loan.

The case of Government pensioners has received little attention at the hands of the Government. The figures under Demand XXIX—Pensions stand at 1.69 lakhs in the revised estimate for 1958-59 and 1.63 lakhs in the Budget estimate for 1959-60. Considering the abnormal rise in the price of foodstuffs, the Government have been pleased to increase from this year the dearness allowance of all Non-Gazetted Officers. Cost of living is common to all and, therefore, there is absolute necessity for redress in the case of the pensioners who have served the Government loyally for a large number of years. The pensioners are all aged and disabled too. (Interruption from Sri A. Gajapathy Nayagar.) I saw the

[Sri T. Purushotham]

[5th March 1959]

hon. Member coming with a hat on his head, and that shows that he feels the heat and that age is having its telling effect on him. (Sri A. Gajapathy Nayagar : I beg to differ.) I said that pensioners had rendered loyal and faithful service and that their case also should receive some consideration at the hands of Government.

During the Chief Ministership of late Sri Prakasam, the rates of pensioners' dearness allowance which were Rs. 9, Rs. 8 and Rs. 5 were, by a stroke of the pen, reduced to Rs. 6, Rs. 5 and Rs. 4. Several memorials were submitted by the Government pensioners praying for enhancement of pension and increase in the dearness allowance. I feel that the least that the Government should do immediately would be to review the case of Government pensioners, at least in the case of those drawing Rs. 100 and less and restore this cut, Sri Prakasam's cut. This may kindly be restored and that is my urgent plea. At the same time, they deserve something more—these pensioners. A minimum of Rs. 10 as dearness allowance should be granted to them. I hope the Government will consider this question seriously.

4-10
p.m.

While on this question of Government servants, I would also propose that the State Government should work out a Life Insurance Scheme of their own for the benefit of Government servants. Kerala and Mysore States have already introduced such schemes whereby, in consideration of certain compulsory deductions made by Government from the salaries of their employees, as part of the conditions of service, payment of a consolidated sum is assured by Government on the death of the employee concerned or on the happening of any contingency dependent on his life. Such an insurance scheme would be advantageous to Government servants, and should be worked out with the approval of the Central Government, as laid down in the Life Insurance Corporation Act. I would suggest to Government to consider the working out of a scheme of this kind for the benefit of the Government servants in our State.

Sir, the Legislature Secretariat is a department of the Secretariat as any of the other departments. The officers of the Legislature Secretariat do exactly the same work as others in other departments of the Secretariat. Yet there is a glaring difference in the scales of pay of the officers of the Legislature Secretariat and other Secretariat departments. A kind perusal of the details given in the Budget would show that the Assistant Secretaries to Government in all the Secretariat Departments are given the scale of Rs. 450-75/2-700. But the Assistant Secretaries in the Legislature Secretariat are paid in the scale of Rs. 400-50/2-700. So also the scale of pay of the Deputy Secretary, Legislature Secretariat, is Rs. 550-50/2-900, whereas the Deputy Secretaries in other departments of the Secretariat are drawing the scale of Rs. 700-100/2-1,000. This is not fair. The Secretaries, Deputy Secretaries and Assistant Secretaries, in all the Secretariat departments should be treated alike. This discrimination in the scales of pay of the Deputy Secretaries and Assistant Secretaries should go, and these officers in the Legislature Secretariat should be paid the same scale as in other Secretariat departments.

5th March 1959]

[Sri T. Purushotham]

I find, Sir, yet another piece of discrimination within the Legislature Secretariat itself. Attention is invited to Demand X—State Legislature. The number of officers in the Assembly wing of the Legislature Secretariat is five. It was four in 1958-59. The Budget for 1959-60 provides for an addition of one officer. So, the number will be five, whereas there is only one officer in the Council wing of the Legislature Secretariat. I have had occasion to point out in the last sitting (You were not in the Chair, Sir, at the time but my respected Friend the Deputy Chairman was in the Chair), and I raised this question of meagre Council staff and urged that an adequate number of officers and subordinate staff should be provided for the Council as well. The Council should have at least one Assistant Secretary. There are three Assistant Secretaries in the Assembly wing. I hope this position will be reviewed and something will be done (Interruption by Sri V. V. Ramaswami) to strengthen the Council staff.

Sir, the Hon. the Leader of the House, in introducing the Budget in this House, invited hon. Members to offer their suggestions on the subject of the forthcoming Third Five-Year Plan. I am sure that we will have other occasions to consider this question, and I am sure you are not going to permit us to prolong our speeches. (Interruption.) That would be taking another half an hour. I do not propose to encroach on the available time of the House now. Whatever be the size of the Third Five-Year Plan, it is my general view that apart from the development of agriculture and industries, the next Plan should lay greater emphasis on social services. I have already referred, when I spoke on the item relating to medical and public health, to the need for adequate rural medical relief and rural maternity services and child welfare and services for the handicapped—all integrated—and other social services. These should be adequately provided for. I do not wish to go into details, but I strongly feel that a separate Ministry of Social Welfare is necessary to co-ordinate the activities of the social welfare services. I feel that such a Ministry at the Centre and at the State level is quite essential for working out welfare schemes, for inclusion in the Third Five-Year Plan. (Sri V. V. Ramaswami: With a lady Minister in charge.) I have said it before, and I do not wish to repeat it here. I leave this to the hon. the Leader of the Opposition. He will speak on this if need be.

Before I sit down, I should like to congratulate you, Sir, on the steps taken by you to put up the new Council Chamber. The Leader of the House told us during question-time last week that plans and estimates were getting ready. I trust you would have the matter pushed through. As I do not find any allotment made for the purpose in the Budget, I make this earnest plea that not only should the plans and estimates be expedited but also that necessary allotment should be made for the same this year, so that the building programme may be inaugurated at an early date.

[5th March 1959]

SRI MOHAMED RAZA KHAN : On a point of information, Sir. The hon. Member in his concluding remarks was making some reference to the Third Five-Year Plan. Does he want the Council building to be put up only in the Third Five-Year Plan period? (Laughter.)

* **SRI T. PURUSHOTHAM :** Not at all. I want it to be put up now and I trust you would do the needful about it.

I am indeed glad to find that you have also provided an improvised temporary Governor's box.

SRI V. V. RAMASWAMI : டெம்பரரி கவர்னரா ?

MR. CHAIRMAN : It is Governor's temporary box.

* **SRI T. PURUSHOTHAM :** Because it could be removed at any time. I hope the Governor would be pleased to visit the Council one of these days.

MR. CHAIRMAN : The Governor is visiting this Chamber on the 10th afternoon.

* **SRI T. PURUSHOTHAM :** I am glad you have extended the invitation to him.

SRI P. T. RAJAN : You reserve your speech till then.

* **SRI T. PURUSHOTHAM :** I invite Sri P. T. Rajan to make his speech on that day as that will be more fitting than one on the other side should speak on the occasion. Sir, you have said that the Governor would be visiting the Council next week. Let me, on behalf of the Members of this House, convey a hearty welcome to him.

* **SRI B. K. NALLASWAMI :** மன்றத் தலைவர் அவர்களே, இந்த வாவு செலவுத் திட்டத்தில் உள்ள புள்ளி விவரங்களைப்பற்றி நான் இப்போது ஒன்றும் பேசுவதாக இல்லை. ஆனால், நாம் நம்முடைய தேசம் புனர் வாழ்வில் இப்போது ஒரு முக்கியமான கட்டத்தில் இருக்கிறோம். ஒரு புதிய சமுதாயத்தை அமைப்பதற்காக நாம் இன்று வேலை செய்ய வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். அதற்காக நமது அரசாங்கம் எவ்வளவு தூரத்திற்கு வேலை செய்கிறதென்பதைப்பற்றி நாம் சிந்திக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கிறோம். பொதுவாகத் தேசப் புனர் நிர்மாணத்திற்காக வேலை செய்வதற்கு மக்கள் அத்தனை உற்சாகமாக இல்லை என்பதை நாம் மனச்சாட்சி பூர்வமாக ஒத்துக்கொண்டுதான் தீர வேண்டும். அதற்குக் காரணம் என்ன என்பதைப்பற்றி நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். இப்போது சில சட்டசபை அங்கத்தினர்கள் பாத யாத்திரை செய்வதை நாம் பார்க்கிறோம். நான் ஏழு வருடத்திற்கு முன்னாலேயே பாத யாத்திரை செய்தேன். அதனுடைய பலனாக அங்கங்கே இருக்கின்ற மக்களுடைய குறைகளை அறிந்துகொள்வதற்கு வாய்ப்பு ஏற்பட்டது. மக்கள் தங்களுடைய குறைகளையெல்லாம் எழுதித் தரும்படி எழுதித் கொடுத்தார்கள். இதைப்பற்றி அந்தந்த இலாகாக்களிடமும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், அவைகளெல்லாம் குப்பைச் தொட்டிகளிலேதான் போய்ச் சேர்ந்தன. ஏன் அப்படி ஆயிற்று என்பதை நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். நம்முடைய நிர்வாகத்தில் ஆணைவராக இருக்கக்கூடியது வருவாய் இலாகா (ரெவினியூ டிபார்ட்மென்ட்), அதிலிருக்கக்கூடிய கட்டுக்கோப்பு இன்னும் மாறவில்லை. கிராம அதிகாரிகள் முதல் மேலே இருக்கக்கூடிய அதிகாரிகள்

5th March 1959]

[Sri B. K. Nallaswami]

வரையிலும்—நான் அமைச்சர் அவர்களை இதில் சேர்க்க விரும்பவில்லை, ஏனென்றால் அவர்கள் மக்களால் தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவர்கள்—நிர்வாக அமைப்பு ஒரே மாதிரியாகத்தான் இருந்து கொண்டிருக்கிறது. அவர் கணிடையே இருக்கக்கூடிய பழக்க வழக்கங்கள், விதி முறைகள் இவைகள் எல்லாம் பழைய முறையிலேயே நடந்துகொண்டிருக்கின்றன என்பதை எல்லோரும் அறிவார்கள். இரண்டு ஜில்லா அதிகாரிகள் அமைச்சர் அவர்கள் முன்பு கூட இதை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறார்கள். ஆகவே தான் என்னுடைய ஐந்து வருட சட்டசபை அனுபவத்திலிருந்து நான் அடிக்கடி வற்புறுத்திச் சொல்லிக் கொண்டிருக்கிறேன். கிராம அதிகாரிகள் எல்லாம் அவர்களுடைய பதவியைப் பரம்பரை பாத்தியமாகக் கருதி கிராமங்களில் தாங்கள்தான் சர்வாதிகாரிகள் என்கிற முறையில் நடந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் என்பதை நாம் பார்க்கிறோம். இதைப்பற்றி நான் சென்ற தடவை எடுத்துச் சொன்னேன். 1957-ம் வருட பட்ஜெட் கூட்டத்தின்போது இதைப்பற்றிச் சொன்னபொழுது, நமது நிதி அமைச்சர் அவர்கள் இதில் மாறுதல் செய்வதற்கு நடவடிக்கை எடுப்பதாக வாக்குறுதி கொடுத்தார்கள். ஆனால் இன்று வரையிலும், 2 வருட காலமாக என்ன நடவடிக்கை எடுக்கப்பட்டிருக்கிறது என்பது எனக்குத் தெரியவில்லை. பழைய நிர்வாகம், பழைய விதி முறைகள் இவைகள் எல்லாம் முன்னால் இருந்த படியும்தான் இருந்துகொண்டிருக்கின்றன. முன்னால் இருந்த மாதிரித் தான் அவர்கள் இப்பொழுதும் மக்களை ஆட்டி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். எதை எடுத்துக்கொண்டாலும் நிர்வாகம் நல்ல முறையில் இயங்குவதில்லை. அதனால்தான் வேலைகள் எல்லாம் சரியாக நடப்பதில்லை. பிளாக் டெவலப்மெண்டை எடுத்துக்கொண்டால் கூட அதிகாரிகள்தான் அதிகமாக இருக்கிறார்களே தவிர, உண்மையாக வேலைகள் அதிகமாக நடப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஒரு வருடத்திற்கு இரண்டு லட்சம் ரூபாய் ஒவ்வொரு பிளாக்கிற்கும் இதற்காகச் செலவு செய்கிறோம் என்றால், ஒரு லட்சம் ரூபாய் அதிகாரிகளுடைய சம்பளத்திற்காகவும் போக்குவரத்துக் காகவும் செலவு செய்து வருகிறோம். ஆனால், அதற்குத் தகுந்தபடி உபயோககரமான வேலைகளைக் காண முடிவதில்லை. ஸ்தல அவிபிருத்தித் திட்டம் இருந்த காலத்தில் கூட நல்ல வேலைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. பிளாக்குகள் விஸ்தரிக்கப்பட்ட பிறகு வேலை ஒன்றும் சரியாக நடைபெறாமல் அதிகாரிகளே பெட்ரோலைச் செலவு செய்து கொண்டு ஊரைச் சுற்றி வருகிறார்களே தவிர, உருப்படியாக வேலை ஒன்றும் செய்வதாகத் தெரியவில்லை. நாம் எவ்வளவு எதிர்பார்க்கின்றோமோ அந்த அளவுக்கு வேலை நடைபெறவில்லை என்பதை நாம் எல்லோரும் பார்த்து வருகிறோம். இரண்டு கிராமத்திற்கு ஒரு கிராம சேவக் என்று போட்டிருக்கிறார்கள். கனம் தலைவர் அவர்கள் மண்ணிக்க வேண்டும். டிமாரண்டிப்போது பேச இச்சபையில் இடமில்லை. ஆகையால், இதைப்பற்றி வேறுசந்தர்ப்பத்தில் விவரமாகச் சொல்ல முடியாது. அதனால் தான் இப்போது விரிவாகச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. இவ்விதம் போட்டிருக்கிற கிராமசேவக்குகள் தங்களையே வேலைகள் என்னவென்று தெரியாமல், திட்டமான ஒரு வேலையும் இல்லாமல் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குக் குறிப்பிட்ட வேலை எதுவும் கொடுக்கப்படவில்லை என்றுதான் நினைக்கிறேன். ஏற்கனவே ஒவ்வொரு கிராமத்திற்கும் மணியக் காரர், கர்ணம் என்று பிரத்தியேகமாக ஆட்களை நியமித்திருக்கிறோம். கிராமாதி காரிகளுக்குக் கிராம சேவக் பயிற்சியும் கொடுத்து இந்த வேலைகளை ஏன் செய்யச் சொல்லக் கூடாது என்பதைப்பற்றி நாம் சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும். கிராம அதிகாரிகளுக்கு நல்ல முறையில் சம்பளம் கொடுத்து, நல்ல பயிற்சி கொடுத்து கிராமத்திற்கு நல்ல முறையில் சேவை செய்ய முடியும் என்று தான் நினைக்கிறேன். ஆகவே, இதிலுள்ள அடிப்படையை மாற்றம் செய்வதில் அக்கறை காட்ட வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கூட்டுறவு இலாகாவைப்பற்றிச் சில வார்த்தைகள் சொல்ல ஆசைப்படுகிறேன். ஏனென்றால் வருங்காலத்தில் கூட்டுறவுச் சங்கங்களின் மூலமாகத்தான் நாம் எல்லா வேலைகளையும் செய்ய வேண்டிய வர்களாக இருக்கிறோம். இந்த நாட்டில் எல்லா இயக்கங்களமே கூட்டுறவு அடிப்படையில்தான் இயங்கவேண்டும் என்கின்ற குறிக்கோளுடன்

[Sri B. K. Nallaswami]

[5th March 1959]

நாம் வேலை செய்துகொண்டு வருகிறோம். அந்த முறையில் நாம் தேசியத் திட்டங்களையும் உருவாக்கிக்கொண்டிருக்கிறோம். குறிப்பாக, விவசாயத் துறையில் பார்த்தால், எங்கள் தாலாகாவில் இரண்டு கூட்டுறவு விவசாய சங்கங்கள் இருக்கின்றன. இவற்றில் இப்போது ஒரு சங்கமும் நன்றாக வேலை செய்யவில்லை. இதில் சேர்ந்த விவசாயிகளுக்குப் பட்டா கொடுத்திருந்தாலும் கூட, அதன் மூலமாக கடன் வாங்கிக் கிணறுகள் வெட்டுவார்கள், சிலர் மாடுகள் வாங்குவார்கள். இச்சங்கங்கள் விவசாய அபிவிருத்திக்காக இதுவரை நல்ல முறையில் பயன்பட்டு வருவதில்லை. பொதுக் கிணறுகள் வெட்டுவதற்கும், விவசாயக் கருவிகள் எல்லாம் குறைந்த விலையில் கிடைப்பதற்கும் தகுந்த முறையில் நாம் முயற்சி எடுக்கவில்லை. கூட்டுறவு விவசாயம்பற்றி நம்மைத் திருப்தி அடையச் செய்வதற்காக அரசாங்கம் ஏதாவது பதிலைச் சொன்னாலும், எங்கள் ஊரைப் பொறுத்த வரையிலும் உற்பாடியாக வேலை ஒன்றும் செய்யவில்லை என்பதை நான் நிச்சயமாகச் சொல்வேன். நடு முழுவதும் சர்வீஸ் கூட்டுறவு ஏற்படுத்த வேண்டும் என்று சொல்லுகின்ற நேரத்தில் கூட்டுறவு இயக்கங்கள் எல்லாம் சரியான முறையில் நடைபெறச் செய்ய வேண்டியது அரசாங்கத்தினுடைய கடமையாகும் என்பதைத் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். இதே முறையில் மற்ற இலாகாக்களும் சரியான முறையில் வேலை செய்ய வேண்டுமென்றால், இப்போது அவைகளில் இருக்கக்கூடிய அமைப்புகள், சாதனங்கள் எல்லாம் மாறியாகவேண்டும் என்றுதான் நான் சொன்னேன். அதோடு நல்ல பயிற்சிபெற்ற திறமைசாலியான அதிகாரிகள் அந்தந்த இலாகாக்களில் இல்லாததும் ஒரு காரணமாகும் என்பதையும் குறிப்பிட விரும்புகிறேன். இது என்னுடைய சொந்த அபிப்பிராயம் என்று அரசாங்கம் வேண்டுமானால் இதை ஒதுக்கிவிட முடியும். அப்படி ஒதுக்காவிட்டாலும் கூட, இதற்கு என்ன காரணம் என்பதைச் சிந்தனை செய்து பார்க்க வேண்டும். அமைச்சர்கள் அமைச்சரவையிலே இருந்துகொண்டு அரசாங்க யந்திரம் எப்படி வேலை செய்கிறது என்பதைத் தூரத்திலிருந்து கண்காணிக்க வேண்டுமே தவிர, அவர்களும் யந்திரத்தின் ஒரு பகுதியாகிவிடக் கூடாது என்று நான் கேட்டுக்கொள்ள விரும்புகிறேன். சரியாக இயங்குகிறதா இந்த யந்திரம் என்று தனியாக இருந்துகொண்டு பார்க்க வேண்டும். அப்படியில்லாமல் யந்திரத்தின் ஒரு பாகம் இருந்துவிட்டால், யந்திரம் சரியாக இயங்குகிறதா என்று பார்க்க முடியாது. வரப்போகிற திட்டத்திற்கு, வரப்போகிற சாதனைக்கு நம்முடைய அரசாங்கம்—நம்முடைய நிர்வாகம்—எல்லாம் சரியாக இருக்கிறதா என்று பார்க்க வேண்டும். அதைச் சீர்படுத்த வேண்டும். இதைச் செய்வதற்கு முன்னால் அவசரப்பட்டுத் திட்டங்களைப் போட்டுக்கொண்டு போவதால் பெரிய விபரீதம்தான் ஏற்படும் என்பதை நான் தெரிவித்துக்கொள்ள விரும்புகிறேன்.

(Deputy Chairman in the Chair.)

உணவு விலை உயர்வுபற்றிய பிரச்சனை இப்போது பிரமாதமாக அடிபட்டுக்கொண்டிருக்கிறது. உணவு விலையைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமென்று நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். மற்ற நாடுகளில் உணவுப் பொருள்களின் விலை குறையும்போது, விவசாயிகளுக்கு உதவி செய்ய தானியங்களை அரசாங்கம் வாங்குவது வழக்கம். அதைப் போல அமெரிக்காவிலே செய்து கொண்டிருந்தார்கள், மற்ற நாடுகளிலும் செய்துகொண்டிருக்கிறார்கள். இங்கே விலையேற்றத்தைத் தடுக்க அரசாங்கம் தானியங்களை வாங்கவேண்டுமென்று நாம் செய்திருக்கிறோம். நான் ஒரு விவசாயி என்பதை முதலில் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். குறைந்தது சென்ற மூன்று வருஷங்களாகவாவது நான் விவசாயியாக இருக்கிறேன். இதிலே விவசாயிகளுக்கு என்ன கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன என்பதை நான் உணருகிறேன். விலைவாசி குறையவேண்டுமானால், உற்பத்திக்கு ஆகும் செலவு குறைய வேண்டும். நடவுக் காலத்தில் பிண்ணாக்கு விலை 15 ரூபாய் இருந்தது 23 ரூபாயாக உயர்ந்தது. கொழுஞ்சி வாங்கவேண்டுமானால், ஒரு லாரி 150 ரூபாயாக இருந்தது 250 ரூபாயாகச் சென்று விட்டது. மண்வெட்டி போன்ற விவசாயக் கருவிகள் விவசாயிகளுக்கு நல்ல முறையில் கிடைக்க முடியாத நிலை இருந்தது. அதையெல்லாம் கட்டுப்படுத்தி விவசாயிகளுக்கு யாய விலைக்குக் கொடுக்க நாம் முன்வரவில்லை. உரம்—சிந்திரி உப்பு—

5th March 1959] [Sri B. K. Nallaswami]

என்றால் கிராம விவசாயிகளுக்கு உயிர் நாடி போன்று இருக்கிறது. 38 ரூபாய்க்கு விற்கக் கூடியது அப்போது கள்ள மார்க்கெட்டில் 56 ரூபாய்க்குப் பெரும்பாலும் விற்கப்பட்டது. இந்த நிலையில் விலையைக் கட்டுப்படுத்த வேண்டுமானால், விவசாயிக்கு மிகவும் கஷ்டமாக இருக்கும். இதையெல்லாம் கவனித்து விவசாயிகளுக்குச் சௌகரியம் செய்து கொடுத்துவிட்டு நாம் செய்தால், விவசாயிகள் வரவேற்பார்கள்—சந்தோஷமாகக் கொடுப்பார்கள். அது மாத்திரமல்ல. காசில்லாமல்—பணம் செலவில்லாமல்—செய்யக்கூடிய வேலைகளைக் கூட அரசாங்கம் செய்ய மறுக்கிறது. உதாரணமாக, எங்கள் ஊரில் காவேரி, பவானி என்ற இரண்டு ஆறுகள் ஓடுகின்றன. நதிக் கணியில் கபிலை வைத்து விவசாயிகள் மாடு வைத்துத் தண்ணீர் இறைக்கிறார்கள். அங்கே 5 ஏக்கர் பயிர் செய்யவேண்டுமானால், தண்ணீர் இறைக்க மட்டும் மாடுக்கும் ஆட்களுக்கும் மட்டும் வருடம் ரூ. 2,000 செலவாகக்கூடிய நிலையில் இருக்கிறார்கள். 5 ஏக்கருக்கு இவ்வளவு செலவாகிறது. வேண்டுமானால் நான் கணக்குக் கொடுக்கிறேன். அங்கே பம்ப்செட்டுகளை வைக்க அரசாங்கம் தடை போட்டிருக்கிறது. காரணம், பம்ப்செட் வைத்துக்கொண்டால் அதிகத் தண்ணீர் எடுத்துக் கொள்வார்கள் என்பதுதான். அதிகத் தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்வார்கள் என்பதை நான் ஒப்புக்கொள்கிறேன். தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்வதிலே தண்ணீரை அளக்க மீட்டர் இருக்கிறது. அந்தமாதிரி ஒரு மீட்டரை பம்ப்செட்டில் பொறுத்திவிடலாம். அதிகப்படியாக இவ்வளவுக்கு மேல் எடுத்துக் கொள்ளக்கூடாது என்று சொன்னால், அதற்கு அவர்கள் தயாராக இருக்கிறார்கள். மோட்டார்கள் வைத்தால் அவர்களுக்குச் சௌகரியமாம் இருக்கும். அரசாங்கத்தின் உத்தரவின் பேரில் மீட்டர்கள் போட்டு மோட்டார்கள் வைத்துக்கொண்டால், கிராமக் கர்ணமோ அல்லது அங்கே இருக்கக்கூடிய அதிகாரியோ மாதாந்தரம் போய் பாரக்கலாம். அதிலே கஷ்டம் கிடையாது. அதைச் செய்தால் ஒவ்வொரு விவசாயிக்கும் பணம் மிச்சம் ஆகிறது. அந்தமாதிரியான வசதிகளைச் செய்து கொடுத்தால், அவர்கள் குறைந்த விலையில் கொடுக்க ஒத்துக்கொள்வார்கள். அவர்களுக்குத் தண்ணீர் எடுத்துக்கொள்ள உரிமை இருக்கிறது, எந்தப் பயிர் வேண்டுமானாலும் போட உரிமை இருக்கிறது, ஆனால் பம்ப்செட் மட்டும் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. ஆகையால், மோட்டார் வைத்துக்கொள்ள ஏன் உத்தரவு போடக் கூடாது என்று கேட்க விரும்புகிறேன். சாதகமான முறையில் விவசாயிக்கு உதவி செய்ய விரும்பினால், செய்ய முடியும். இன்னும் தடைகள் சில இருக்கின்றன. வாய்க்காலில் (டெயில் எண்டுக்கு) கடைக் கோடிக்குத் தண்ணீர் சரியாகப் போவது கிடையாது. கிணறு இருக்கும் இடத்தில் பம்ப்செட் போட்டுக்கொள்ள வேண்டுமென்று பல ஆண்டுகளாக முறையிட்டும் உத்தரவு போடவில்லை. சுலபமாகப் போடக்கூடிய குறைகள்—காலண செலவாகாமல் போடக்கூடிய குறைகள்—ஆனால் செய்ய மறுக்கிறது அரசாங்கம். இதையெல்லாம் பார்க்கும்போது, விவசாயி சந்தோஷமாக நாம் விதித்திருக்கும் கண்ட்ரோல் விலையில் உணவுப் பொருள்களைக் கொடுத்துவிடுவான் என்பது சரியல்ல என்று விவசாயிகள் சார்பாக எடுத்துச் சொல்ல விரும்புகிறேன்.

அடுத்தபடியாக, கிராமப்புறங்களில் வைத்திய வசதி குறைவாக இருக்கின்றது. மந்திரி அவர்கள் கொடுத்த பதிலிலிருந்து சுமார் 100-வருந்து 200 டாக்டர்கள் வரையில் பற்றாக்குறை இருப்பதாக அறிகிறோம். எங்கள் ஜில்லாவில் மத்திரம் 20 ஆஸ்பத்திரிகள் டாக்டர்கள் இல்லாமல் இருக்கின்றன. நாம் வைத்திய மாணவர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப்—உதவிச் சம்பளம்—கொடுக்கிறோம். அதிலே ஏன் ஒரு நிபந்தனை ஒரு விதிக்கக் கூடாது என்று கேட்கிறேன். 400 பேர்கள் எடுக்கிறோம் என்று சொன்னால், 100 பேர்களுக்கு ஸ்காலர்ஷிப் கொடுக்க வேண்டும். அப்படிக் கொடுக்கும் போது, பொதுப் பணத்திலிருந்து உதவி பெறுகிறவர்கள் கிராமங்களில் 5 வருஷங்கள் அல்லது 3 வருஷங்கள் சேவை செய்ய வேண்டுமென்று ஏன் ஒரு ஒப்பந்தம் செய்யக் கூடாது? மனம் இருந்தால் செய்யலாம். இதிலே என்ன தடை இருக்கிறது என்று தெரியவில்லை. ஆனால், அப்படிச் செய்ய சர்க்கார் முன்வரவில்லை. நான் சில வைத்திய மாணவர்களிடம் இதைப் பற்றிப் பேசினேன். அவர்களும் இதை ஒப்புக்கொள்கிறார்கள். பொது

[Sri B. K. Nallaswami]

[5th March 1959]

மக்களுக்கு உழைப்பதற்காகத்தான் இந்த உதவித் தொகை கொடுக்கப்படுகிறது என்பதை அவர்களும் உணருகிறார்கள். அதைக் கவனித்து அரசாங்கம் இன்று கூட அதை நினைத்தால் செய்ய முடியும். இப்போதிருக்கும் டாக்டர்களுக்கு அதிகச் சம்பளத்தைக் கொடுத்தால் எவ்வளவு போய்விடும் என்று சிந்தனை செய்து பார்க்க வேண்டும். 200 டாக்டர்களுக்கு 100 ரூபாய் அதிகம் அல்லது இரட்டிப்புச் சம்பளம் கொடுக்கிறோம் என்று பார்த்தால் கூட ஒரு சில லட்சம் தான் போகும். அதனால் எத்தனை லட்சம் மக்கள் கிராமந்திரங்களில் வைத்திய வசதி பெறுவார்கள் என்று சிந்தனை செய்து பார்க்க வேண்டும். தாராளமாக டாக்டர்களுக்கு இரட்டிப்புச் சம்பளம் கூடக் கொடுக்கலாம் என்பது என்னுடைய யோசனை. அப்படிச் செய்தால் தான் டாக்டர்கள் முன்வருவார்கள். அதோடு மட்டுமல்லாமல், ஸ்தல ஸ்தாபன ஆஸ்பத்திரிகளில் மருந்து வாங்குவதிலே பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. ஒரு குறிப்பிட்ட தொகைக்கு மேல் செலவு செய்வதை சர்க்கார் உத்தரவு தடை செய்கிறது. பல பேர்கள், டாக்டர் உத்தியோகத்திற்குப் பயிற்சி பெற்று வருகிற வாலிபர்கள் கிராமங்களுக்குப் போக வேண்டுமென்று சொன்னால், அங்கே போய்த் தூங்கிக்கொண்டிருக்க வேண்டுமென்று சொல்கிறார்களா என்று கேட்கிறார்கள். அங்கே போனால் மருந்து கிடையாது. நாங்கள் என்ன செய்வது என்று கேட்கிறார்கள். இந்தத் தடைகளை நீக்க அரசாங்கம் முன்வர வேண்டும்.

THE HON. SRI M. A. MANICKAVELU : எந்த ஆஸ்பத்திரியில் மருந்து இல்லை என்று கனம் அங்கத்தினர் சொல்ல வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

*** SRI B. K. NALLASWAMI :** எங்கள் தாலுகாவில் அந்தியூர் ஆஸ்பத்திரியில் மருந்து இல்லை. பவானி ஆஸ்பத்திரியில் 6 மாதத்திற்கு மருந்து வருகிறது. அதற்குப் பிறகு, வெளியேயிருந்து மருந்து வாங்கிவரச் சொல்லி, பணக்காரர்களை வாங்கிக் கொடுக்கச் சொல்லி டாக்டர்கள் மருந்து கொடுத்து வருகிறார்கள். அது எப்போதும் வெற்றிகரமாக நடப்பதில்லை. இந்தமாதிரி பல ஆஸ்பத்திரிகள் இருக்கின்றன. அமைச்சர் அவர்கள் கேட்டதற்கு இரண்டு உதாரணங்கள் சொன்னேன். இன்னும் அநேகம் ஆஸ்பத்திரிகள் இம்மாதிரி இருக்கின்றன.

THE HON. SRI R. VENKATARAMAN : அவைகள் டிஸ்ட்ரிக்ட் போர்டு ஆஸ்பத்திரிகள் தானே ?

*** SRI B. K. NALLASWAMI :** ஆம். இதிலே தடை இருப்பதால் தான் குறிப்பிடுகிறேன். ஜில்லா போர்டு அதிகத் தொகை வழங்கத் தடை இருக்கிறது. மருந்துகள் சென்னை அரசாங்க ஸ்டோர்களிலிருந்து கிடைக்கவில்லையென்றால், வெளியே வாங்கிக்கொள்வதில் அரசாங்க விதிகளினால் பல கஷ்டங்கள் இருக்கின்றன. அப்படி வெளியே வாங்கிக்கொள்ள அனுமதிக்கவேண்டும். டாக்டர்களாக 250 ரூபாய் சம்பளம் வாங்கிக் கொண்டு கெஜெட் ஆபீஸர்களாக இருக்கக்கூடியவர்களுக்கு பொறுப்பு பான் அதிகாரிகளுக்கு வெளியே வாங்கிக்கொள்ள உரிமை கொடுக்கவில்லை யென்றால், வேறு யாருக்குக் கொடுக்கப் போகிறோம் என்று பார்க்க வேண்டும். வெளியே வாங்கிக்கொண்டு அதற்குரிய பில்லைக் கொடுக்க அனுமதி இருக்க வேண்டும். நான் ஜில்லா போர்டில் இருந்திருக்கிறேன். அதனால்தான் நான் இதைச் சொல்கிறேன். நாம் எல்லோரும் இப்போது அட்வைஸரி கமிட்டியில் இருப்பதால்தான் இதைச் சொல்லுகிறேன். ஆகவே, உண்மையிலேயே நாம் டாக்டர்களைக் கிராமப் பகுதிக்கு இழுக்க விரும்பினால் செய்ய முடியும்; பத்து லட்சம், இருபது லட்சம் ரூபாய் பெரிதல்ல; அரசாங்கம் எவ்வளவோ பணத்தை எத்தனை முகாமாய் காரியங்களுக்கு வாரி இறைக்கிறது. இது வைத்தியம்; ரொம்ப முக்கியமான அம்சம். மக்களுக்கு உணவுக்கு அடுத்தபடியாக வேண்டியது வைத்தியம். ஆகையால், இதிலே ரொம்ப கவனம் செலுத்த வேண்டும். இதிலே அரசாங்கம் சற்றுத் தாராள மனப்பான்மையோடு நடந்துகொள்ள வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்.

கண்டசியாக, நம்மைப்பற்றியே கூற விரும்புகிறேன். பல ஆண்டுகளாக சட்டசபை அங்கத்தினர்களுக்கு ரயில்வே பாஸ் கொடுக்க வேண்டும் என்று நாம் சொல்லிக்கொண்டு வருகிறோம். உண்மையிலேயே அது ரொம்பப்

5th March 1959] [Sri B. K. Nallaswami]

பயன் அளிக்கக்கூடியது. ஆனால், என்ன காரணத்தினால் அரசாங்கம் இதில் யோசித்துக்கொண்டிருக்கிறது என்பதை என்னால் புரிந்துகொள்ள முடியவில்லை. எந்த நாட்டிலும் மக்களுடைய பிரதிநிதிகள், தங்களுடைய ராஜ்யத்தைச் சுற்றிப் பார்ப்பதற்கு அரசாங்கத்தின் வாக்களங்களிலே இலவசமாக வசதி செய்து கொடுக்கப்பட்டுத்தான் இருக்கிறது. ஆனால், இங்கு மட்டும் இல்லை. சட்டசபையிலே ஒரு அங்கத்தினர் வரும் போது அவர் தன்னுடைய தொகுதியின் பிரதிநிதியாக விசேஷமாக இருந்தாலுங்கூட, ராஜ்யம் முழுவதற்கும் பிரதிநிதியாகத்தான் இருக்கிறார். நாமெல்லோரும் அப்படித்தான் ராஜ்யம் பூராவுக்குமே பிரதிநிதிகளாக இங்கே அமர்ந்திருக்கிறோம். ஆகையால், இது ரொம்ப அவசியம். இதனால் சட்டசபையின் சட்டதிட்டங்களுக்குப் புறம்பாக சில தவறுதல்சூட அங்கத்தினர்கள் செய்ய வேண்டியதாக இருக்கிறது. முதல் வகுப்பில் போக வேண்டியவர்கள் இரண்டாவது வகுப்பிலோ மூன்றாவது வகுப்பிலோ போகவேண்டிய நிலையிலே இருக்கிறது. காரணம், இடையிலே ஊருக்குப் போய் வந்தால் நமக்குப் பிரயாணப்படி கிடைப்பதில்லை. தொடர்ந்து பத்து நாள் இருந்தால்தான் கிடைக்கும் என்று விதி ஏற்படுத்தியிருக்கிறார்கள். அதற்குத் தகுந்த மாதிரி பிரயாணப்படி விதிகளையெல்லாம் திருத்த வேண்டுமென்று நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன். ஆகையால், நான் கேட்டுக்கொள்கிறேன்—பால் கொடுப்பதற்கு அரசாங்கம் தயங்கக் கூடாது. அங்கத்தினர்கள் ஊருக்குப் போய் வருவதற்குப் பிரயாணப்படி வசதிகள் செய்ய வேண்டும் என்று கேட்டுக்கொள்கிறேன், பொதுவாக இந்த பட்ஜெட், நான் குறிப்பிட்ட சில வகைகளிலே கொஞ்சம் குறைபாடாகவே இருக்கிறது. இன்னும் மருத்துவத்திற்கு அதிகப் பணம் ஒதுக்கியிருக்க வேண்டும் என்று நான் கருதுகின்றேன்.

அதோடு இன்னொன்று சொல்லவேண்டியிருக்கிறது. காட்டிலாகாவிலே, விறகுத் வேண்டிய மரங்களெல்லாம் எல்லாம் விடப்படுகின்றன. விறகின் விலை இப்போது அபரிமிதமாக எங்கள் ஜில்லாவிலே ஏறியிருக்கிறது. காரணம், இன்ன விலைக்குமேல் விறகக் கூடாது என்ற கட்டுப்பாடு இல்லாததால், ஒரு யூனிட் பத்து ரூபாய்க்கு விறகு இப்பொழுது 35 ரூபாய்க்கு விறுக்கொண்டிருக்கிறது. ஒரு வண்டி விறகு வாங்குவதற்கு அறுபது ரூபாய் கொடுக்க வேண்டியிருக்கிறது. 25 ராத்தல் கொண்ட ஒரு மணு 12 அணவுக்கு மக்கள் வாங்கவேண்டிய நிலைமை இன்று இருக்கிறது. ஆகவே, காட்டிலாகாவிலே எல்லாம் விறகுவிட விடக்கூடாமே போகாமல் விறகு வேண்டுமென்று நிபந்தனையைக் காட்டிலாகா விதிகளில் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். ஏல் நிபந்தனையிலே அத்தகைய விதியைச் சேர்த்துக்கொள்ள வேண்டும். இது ரொம்ப முக்கியமானது. நான்கு பங்கு விலை உயர்ந்திருக்கிறதென்றால், இன்றைய வருவாயிலே யாருமே காலட்சேம் செய்ய முடியாத நிலைமையிலே விறகின் விலை உயர்ந்து போய்விட்டது. ஆகையால், அதையும் கவனித்து, வேண்டியது செய்யும் படி கேட்டுக்கொண்டு, வருங்காலப் பெரியதொரு தேசியப் புனரமைப்பில் நாம் எல்லாம் தீவிரமாகப் பங்குகொள்வதற்கும், மக்கள் உற்சாகத்தோடு கலந்துகொள்ளுவதற்கும் வேண்டிய திருத்தங்களை நம்முடைய அரசாங்கக் கட்டுக்கோப்பிலும், மற்றும் விதிகளிலும் முக்கியமாகச் செய்ய வேண்டுமென்று கேட்டுக்கொண்டு, இந்த வாவு செலவுத் திட்டத்தை ஆதரித்து இத்துடன் என்னுடைய உரையை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Mr. Deputy Chairman, I am very glad that the revenues of this State have increased by about Rs. 10 crores within the last two years or so. But, when we come to the allotment on the expenditure side, I am really sorry that first things have not been placed first. Top priority ought to have been given to education, especially during this planning period. This is a period when we are out to spend thousands of crores of rupees on planning besides our usual expenditure. In spite of it, we find that the educational budget has diminished to a certain extent. The usual expenditure on education was nearly 20 per

[Sri G. Krishnamoorthy]

[5th March 1959]

cent of our revenues. But this year, we find that it is less than 20 per cent. Our revenues are expected to be over Rs. 73 crores. Naturally, the expenditure on education should be Rs. 14½ crores or a little more, whereas we find that the Government intend spending only a sum of Rs. 13 crores and odd. Easily, they could have allotted the other Rs. 1½ crores for the amelioration of the condition of teachers. Why they have not done so is a thing which I cannot understand. Now, there has been a persistent demand from the teachers, not only on their own behalf but in the interests of the future citizens or the future generation which they are moulding and also in the interests of the preservation of the hard-won freedom and enjoyment of the same by the future citizens so that the citizens who are to become mentally, physically and morally fit to bear the burden of freedom, for a living wage. Yet, we see the Government are apathetic over this affair. If really the Government devote some thought to this question, it would not be very hard or difficult for them to realise that in spite of the planning they have, in spite of the projects they have under the Plan and in spite of the facilities that they want to provide for the future generation, they will have to provide also the human material necessary to tackle all these things. This human material is produced only through schools. If the teachers who are in charge of the future generation ask for anything, it is only for the purpose of giving their undivided attention to the task of moulding the future citizens of the nation. The Government should always be able to make a distinction between the members of the teaching profession and other professions. The more the money they spend on this profession, the more they will be able to save in the other lines. The teachers are not, after all, requesting the Government to give them the amenities which others do not enjoy. A teacher does not want even the ordinary amenities that middle classes enjoy. All that he wants is a living wage. If this is to be denied to him even after twelve years of Swaraj, when we are spending crores of rupees on planning, I do not know when else this Government will come forward to help the teachers. Now, do they not think it necessary that in order just to see that all these departments work efficiently in future, they must have men of integrity, honesty and character? Are we not sacrificing our all in the interests of the future generation? We see the prices of foodstuffs and other articles of necessity have soared up to a great extent and many people are finding it hard to make both ends meet. Is this not largely due to the policy of planning? Are we not curtailing our comforts in the interests of the future generation? Are we not sacrificing a great deal in order to see that posterity enjoys the fruits of freedom? For this purpose, are we not spending quite a lot of money now? Are we not doing all these things in order that the future citizens of India—as a result of the plans undertaken by us—may occupy a more comfortable position than we do today? When that is the case, is it not incumbent on the Government to see that proper people who can occupy high gadis and who can discharge their duties by the future generations are produced even to-day? If that be the case, should they not see that those who are in charge

5th March 1959] [Sri G. Krishnamoorthy]

of moulding the human material for bearing this great burden of future years are given a living wage and kept contented? Should one Krishnamoorthy come here every time and plead for them? Should not Government realise this fact and voluntarily come forward to see that the thing that had been perpetrated during the British rule is removed after we have attained Independence? Should they not think and act in the right way? Thousands of crores of rupees are set apart for national development and educational development must have the first place. Top priority must be given to this. If the All-India Planners have not given it top priority, Madras must show the way, as they say they have shown the way in many other respects. Even now, it is not too late. If the Government think that it is the Budget figures that count, they can modify those figures. Sir, I was just referring to the fact that a crore and a half rupees could have been easily set apart for education according to the normal formula of '20 per cent of general revenues'. Every year they have been spending 20 per cent of general revenues on education. This year they are going to put it at about one and a half crores of rupees less than the usual sum, i.e., below the 20 per cent level. This could have been easily distributed at the rate of ten rupees per teacher. Of course, at once, it may be argued that the teachers have been given five rupees by way of increase in dearness allowance from 1st January 1959. I have already submitted that teachers stand on a different footing. They are in the bottom-most rung of the ladder and deserve special consideration. They are not producing citizens for a particular calling. They are producing citizens who should be equipped in all ways—engineers, doctors and members of all other professions, which we can imagine in future. Teachers must produce them and if they are to be kept worried about security of service, want of a living wage and other comforts, how can they discharge their duties efficiently? How can they give their wholehearted attention to their work? It may look like a question of a few lakhs of teachers and about six lakhs of souls in their families. But ultimately it is a question of the whole Nation suffering. It is a question of posterity suffering. It is a question of the future generations suffering. Thousands of crores of rupees are spent on the Second Five-Year Plan. If the Government of India do not realise, if the Planners at the all-India level do not realise the importance of education, is it not the duty of the Madras Government, is it not incumbent on the Madras Government to show that here is a State which has placed education first in the Plan and given it top priority? I am really sorry that the Government have not done so. The Government could have given ten rupees per teacher from out of the normal provision made every year. Then, take other allowances. In respect of house-rent allowance, there is discrimination between teacher and teacher. Nothing has been done in the matter of medical concessions. I do not know how the Government still think in these days of epidemics about which we talk so much in the House that aided school teachers alone are immune from these diseases and that no concession is necessary, whereas the Government or district board teachers always fall ill and go to the doctor.

[Sri G. Krishnamoorthy] [5th March 1959]

Then it is stated here 'provision for increased salaries and increased dearness allowance', 'I do not know how they got this heading increased salaries'.

DEPUTY CHAIRMAN : The hon. Member pressed these points sufficiently enough.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : This is the time for me to refer to them again. Unless I knock at the door again and again, I may not get anything. Why they call this 'increased salary' I do not know. Perhaps they call it so because they get a 50 per cent share from the Central Government towards the six rupees which they have given to elementary school teachers as additional special pay. No increase has been given to teachers of I Form to VI Form. No increase in salary has been given to elementary school teachers also. This twelve-rupee increase which has been given has been treated in two ways in schools. In elementary schools six rupees is treated as increased dearness allowance and six rupees as additional special pay. These two additional words 'additional' and 'special', I have already submitted, have taken away the effect of pay and they cannot be called increase in pay. But I find in the Budget again and again the expression 'increased salaries'.

DEPUTY CHAIRMAN : I find there is no quorum in the House now.

SRI V. V. RAMASWAMI : You may ring the bell.

DEPUTY CHAIRMAN : Now, some Members have come and there is quorum. The hon. Member may go on.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Why they have given that heading, I am not able to understand. What are the benefits that the Government have really given to the teachers under the Second Plan? We did not get anything under the First Plan except that the number of working days in high schools was increased from 180 to 200 without any extra pay or remuneration for the teachers therefor. In the Second Plan, we find that another great 'privilege' is given to the elementary school teachers. The Government thought that instead of opening more schools and bringing more boys and girls into schools, they could increase the number of pupils each teacher should handle. They brought in the scheme called the pupil teacher ratio. They said : "Well, you teacher, you are handling only 20 pupils now; why not you handle 35 which comes up to nearly 70 in schools?" Are the Government aiming at quality or quantity? Can this be called expansion of education? Any expansion must be not at the cost of quality. We are finding it difficult to maintain even the present quality. Already we have no quality. I do not know how we are going to produce persons who will be able to bear the burden of the future. Have we got moral education in our schools? Have we useful intellectual education in our schools? Have we physical education worth the name in our schools? I have more than once submitted on the sacred floor of this House that there are high

5th March 1959] [Sri G. Krishnamoorthy]

schools which are having physical education classes between 11 a.m. and 2 p.m. In this tropical climate, can there be a greater sin than to allow this sort of thing in schools? How can there be real physical education under such conditions? There is no moral education. There is no religious education. We say 'secular education' and the result is there is no religious or moral education. Is it a wonder, therefore, that there is indiscipline in schools? But for the rich cultural and spiritual heritage we possess, indiscipline would have gone on to a further extent. So, there is no religious education, no moral education, no physical education worth the name and the intellectual education which we are supposed to give consists of stuffing in of knowledge not useful to our country. It has not been revised after the advent of freedom for all these twelve years. Still we go on talking about changes in the pattern of education. Now, Sir, not only is the teacher asked to handle a larger number of pupils than he was handling at one time but there is retrenchment of teachers also. And we call it expansion. If an elementary school teacher dies or retires, the appointment of a substitute in his place cannot be made unless there is a certain number of pupils prescribed by the Government. Is our aim simply to bring more pupils into schools at the cost of the teacher and at the cost of quality? Can we call this expansion? Does expansion mean sacrifice of quality? Should we not see that at least the existing standards are maintained in the matter of providing instruction in the three R's? The Government should consider this point again well and see that they do not commit to a teacher a larger number of pupils than is humanly possible for him to handle. This ratio should go. If at all more pupils should be brought into school, let them work that old scheme which they had given up. There was a scheme under which the working hours were curtailed. If a pupil remains in the class for $2\frac{1}{2}$ to 3 hours, then a teacher can handle two shifts, of course, with increased salaries. If the Government want to bring into schools more number of pupils with the present number of teachers, they must curtail the working hours. They should not go to the other extreme of reducing the number of teachers. A teacher instead of being asked to teach only 20 pupils is being asked to teach 69 pupils. It is only on paper that the teacher is asked to teach only 35 pupils. In practice it is 69 in many cases per teacher because the Government Order says that an additional teacher can be appointed only if the strength exceeds the overall ratio. The overall ratio for the five classes 1 to 5 must be 175, and if the overall attendance is more than 175 in these five classes, then you can have an additional teacher. So, the Government have now gone back to the practice, obtaining in the olden days which we were condemning, of what is called plural teaching where a teacher was asked to handle simultaneously two or three classes. Can we call this expansion of education in the days of the Second Five-Year Plan, when we are supposed to bring all the children to school and also produce citizens of a better quality? We have brought in the old system of plural teaching and the teacher is being asked to do the impossible of handling two or three classes and also two or three lessons during

5-00
p.m.

[Sri G. Krishnamoorthy] [5th March 1959]

one particular period simultaneously. Is it expansion of education? Are we doing the right thing when we are spending so many crores of rupees on other plans and schemes? Now, not only have we increased the working days for the teachers but we have also decreased the salaries of these teachers. By a Resolution passed on this sacred floor of this House the salary of the secondary grade teacher was raised to Rs. 45-80. After a period of 18 or 20 months, the Government came with an order saying that the secondary grade teachers working in lower elementary schools only with classes 1 to 5 were not eligible for this revised scale and so on. On further representation made on the floor of this very House, the Government modified the orders and said that future secondary grade entrants, S.S.L.C.'s with two years' training, would be paid the lower salary and that the present incumbents would not be affected by the order of the Government. I would like to ask: 'Are we going in the right direction in this matter?' In foreign countries they say, the lower the class the better qualified man must be the teacher and his equipment in respect of child psychology and his power of understanding the potent faculties of the children under his training must be greater than those taking up higher classes. Our Government seem to have a different opinion in the matter. In my opinion, teachers handling lower classes must be better qualified; because the character of the children, the integrity of the children and the honesty of the children are formed while they are in the lower classes, namely, classes 1 to 5, and because they must be better qualified, they must also be paid better. But the Government seem to feel that because they are handling lower classes, they have to be paid only a lower scale of pay, that they should be started on a lower salary, and that they should reach only a lower maximum than the others. If that should be so, then what happens to the view reached by us during the days of the Britisher that the lower the class, the higher should be the qualifications of the teacher? Why should we go back on this sound principle? Even if we had gone back, is it not time now when we are spending crores and crores of rupees on so many schemes and projects to see that these things are rectified? That is what we wish to achieve in the Second Plan. There are thousands of secondary grade teachers under the panchayats. Their scales of pay were revised to Rs. 45-85. According to the new Act passed by the Government regarding the constitution of these panchayats and union councils, it is said, they will be in a better position and sufficient funds will be made available to them. The scales of pay of the panchayat school teachers were revised but even after two years since the order was passed, the teachers are yet to get the benefit of the revised scales of pay. They are the worst placed people. They are not getting their salaries regularly. Somehow or other, funds have been placed at the disposal of these bodies for the payment of the enhanced dearness allowance of Rs. 12. But what about the payment of higher scales of pay which the other teachers are now drawing? Simply on account of the fact that the schools are managed by the panchayats, are they to go without revised scales and any increment?

5th March 1959] [Sri G. Krishnamoorthy]

whatever? These things should be looked into by the Government and rectified. Irrespective of the agency under which a teacher may be working, he is doing national work, he is doing national service. In the matter of grant of pension benefits to teachers, even a teacher working in the 'pial' school is, irrespective of the agency he serves under, eligible to draw a pension, though it be Rs. 8 or Rs. 9, from the Treasury according to the rules issued by the Government. Cannot the Government extend that same principle to the matter of scales of pay and see that all teachers, whether working under the private agency or the Government agency, are placed on the same level? They possess the same qualifications. They are doing the same work of teaching the children, the same Indian children. How long should it take to set this right? And what amount would be required to set it right? Do the Government feel that this discrimination should be removed or is it that they want this discrimination to continue still? Should not this discrimination be removed at least now? Government should see to it that irrespective of the institution in which the teacher is employed, the same salary is paid to him and should also see that the salary reaches him straight. The Government have taken over the responsibility in respect of elementary education in regard to these matters, namely, payment of salary, dearness allowance, etc. Then what is the purpose in asking the managements—whether they be aided managements, panchayats or local boards—to take the money from the Government and then pay it to the teachers? Why should this money which is fully met by the Government not reach the teacher straight. There are not only delays but difficulties in getting this money from the aided managements, the panchayat board presidents or the district board presidents or the chairmen of municipal councils. In the case of aided institutions, there are many difficulties which cannot be easily described. What I say is this. Once the Government have taken the decision to bear the entire responsibility, why should they not see to it that the money is distributed to the teachers straight by the departmental officers without the interference of the managements? The managements are there, if they should be there, only as agents of the Government. The Government in order to tackle the problem of free education have recently issued an order that the managements should not levy any fees in elementary schools and that if they did so, they would have to take care of themselves and that no grants would be paid to them. Many managements have protested against this order. But I ask: 'Is it not time now for the Government to tackle this peculiar problem of these agencies—municipality, district board, panchayat board, aided agency, committee schools or single individual agency—and treat them only as deserving of some agency commission and treat the teachers as those doing national service and pay their salaries straight? If this is done, then there will be security of service for these poor aided school teachers. Aided institutions are governed by a system of contract which we need not have in the educational field. Contracts and other things

[Sri G. Krishnamoorthy] [5th March 1959]

are relevant only to the Engineering department. By giving this security of service, will it cost the Government anything? This does not require any money, giving the teachers security of service. It can be done outside the Budget. The thing is there is no change of mind on the part of the Government and they do not bestow as much thought on these as they should. At least in consideration of the fact that the work of the teachers is different from the work that is being done by members of the other professions, namely, that the work done by teachers pertains to the whole nation whereas the work done by the other professions belongs only to a particular line of work, the Government should treat the teachers on a special footing.

(Mr. Chairman in the Chair.)

The teachers are entrusted with the moulding of the future nation physically, intellectually and morally and, therefore, it is high time for the Government to have bestowed thought on this matter and raised the teachers at least to the level of earning a living wage so that they might give their undivided attention to their noble task.

Now the Government gave teachers pension. The Government issued various orders in respect of this matter and on the 31st May 1958 they said certain teachers should not get the benefit of the pension on account of the fact that they had attained the age of 55 before a certain date. I brought this to the notice of the Government and said that all persons doing work as teachers under whatever agency it might be on the particular date of pension order mentioned by the Government should get pension. Therefore, the Government modified the order, dated 30th May 1958 and issued another order, dated 26th November 1958 but that order has created some difficulties. In the revised orders the Government say: 'If a teacher continues in service after 55, he is eligible for pension even though he may have completed 55 years before the crucial date'. But they have added a small word in the order which takes away the whole effect of the order. Thousands of teachers would be benefited by the modified order but for this word. This is what they have put in there: 'If the teacher continues after 1st April 1955 without a break'. If a teacher in a district board school leaves service, can he get any job the next day or the same afternoon? Then, is it not tantamount to saying that certain sections of teachers will not be eligible for pension? It is tantamount to saying so. Every teacher cannot continue in service in another school without a break. Is it humanly possible? Can he have an employment ready for him? Can he apply for another job before retirement? Will the departmental rules permit of such an application? So, does it not go to the extent of saying that certain sections of teachers will not be eligible for pension?

Now, the Government came with a large heart to give exemption to certain teachers beyond a certain age to continue in service and they have accordingly authorized the Deputy Inspectors of Schools or the District Educational Officers to give such exemption. But the Government do not honour their own orders now

5th March 1959] [Sri G. Krishnamoorthy]

Do the Government think that the teacher who has completed his 55th year and who has a break in service of one or two days or even one month and who has got another job in another school after his 55th year, is not doing national service in teaching indian children? There are teachers who have got more than 35 years' experience. In the case of district board schools, they can continue up to the 55th year but in the case of aided schools, they can continue till the 60th year. Because they happened to serve the nation through the agency of the district board and retired in their 55th year and took up a job in an aided school after a break, should they not get any pension, because there is a break in their service? The Government themselves have actually provided for the condonation of breaks and relaxation of rule 10 (b) of the Pension Rules but on the 26th November 1958, they added these three words 'without a break'. Is it the intention of the Government that thousands of teachers who could not join another school without a break in service, should not be made eligible for pension? Therefore, I would beseech the Government to do the right thing in the matter.

In the case of elementary and secondary grade teachers, the Government issued the pension order on 1st April 1955 and in the case of B.T. teachers, they issued the pension order on 1st April 1958. But on the 26th of November 1958, they issued a rule that aided school and high school teachers must retire at the end of their 55th year. Sir, any new rule applies only to new entrants and I am glad that the Government are thinking about this matter and settling it. Well, in future teachers must retire at the end of their 55th year and I have no objection to it but how can it affect an incumbent who is 53 or 54 years old?

MR. CHAIRMAN : The hon. Member has already taken half an hour.

* SRI G. KRISHNAMOORTHY : Sir, I will finish my speech within three or four minutes.

These teachers have faced the effects of two world wars. Now the scales of pay were revised only in 1947 and nobody has reached the maximum. Is it proper to send a teacher who is 53 or 54 years old, out of the school next year? So, this new rule should apply only to new entrants and not to the existing incumbents.

I shall finish my speech by referring to the Plan. Even in the Second Five-Year Plan, education has been allotted only 7 per cent of the total outlay. We are spending Rs. 152 crores out of which for education we are spending only Rs. 11.54 crores. Out of this 7 per cent, an increase of Rs. 12 in dearness allowance had been given by the State Government with the help of the Centre to a certain extent. If the increase is at least merged with the salary, the teachers may get increased dearness allowance and that will also count for provident fund and pension purposes.

[Sri G. Krishnamoorthy] [5th March 1959]

Is a committee necessary to go into these matters? I have heard of committees being appointed just to go into certain complicated matters but here the Government are able to see that the teachers are not able to make both ends meet. They know their demands and the resolutions passed by them at various conferences. So, is a committee necessary? Why should these things be delayed? Eight years of Plan period have passed now and nothing has been done during the Second Plan period which is coming to a close. We do not know what the Third Five-Year Plan would be, how it would proceed to meet the demands of the teachers, whether we would have funds and whether we would have the same enthusiasm and whether our case will not go by default. Therefore, I would beg of the Government to see that before the end of the Second Plan period, the teacher is given a living wage in the interest of at least the future of the nation.

Finally, I would say that because the content of education has not been revised by the Government at the level at which it ought to have been maintained, I would request them to appoint a committee to go into the whole matter fully and draw up a National Scheme of Education, wherein we will have the necessary physical Education, the necessary intellectual up-to-date equipment—leaving all the unnecessary trash that we have in the syllabus—and the necessary education for moral stature—let it be through religious education or moral education. Then only, we can just avoid all these dissensions and indiscipline in schools and also dissensions in society, and we can get unity in our country to preserve our hard-won freedom.

MR. CHAIRMAN: Does any other hon. Member wish to speak?

(No hon. Member rose to speak.)

MR. CHAIRMAN: The House will now adjourn and meet again at 3 p.m. to-morrow.

The House then adjourned.

IV.—PAPERS LAID ON THE TABLE OF THE HOUSE.

* 117 Notification issued with G.O. No. 118, Revenue, dated 12th January 1959, regarding amendment to the Madras General Sales Tax (Turnover and Assessment) Rules, 1939.

* 118 Notification issued with G.O. Ms. No. 106, Food and Agriculture, dated 9th January 1959, regarding amendments to rules 16 and 16-A of the Madras Commercial Crops Markets Rules, 1948.

* 119 Notification issued with G.O. No. 1692, Local Administration, dated 20th November 1958, regarding issue of rules for licensing of dogs and destruction of unlicensed dogs.